

ÇOCUKLAR İÇİN
**SEVGİLİ
PEYGAMBERİMİZ'İN
HAYATI**

SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM

Yusuf KARAGÖL

HERKES
O'NU
KUYOR

İçindekiler

En Güzel Rehberler: Peygamberler.....	1
Alınlarda Parlayan Nur.....	3
Abdullah'ın Vefatı.....	5
Fil Olayı.....	7
Kutlu Doğum.....	13
Harika Olaylar.....	16
Sütanne Halime.....	20
Bolluk ve Bereket.....	22
Yağmur Duası.....	24
Farklı Bir Çocukluk	27
Halime'nin Arzusu.....	28
Karla Dolu Tas	29
Mekke'ye Dönüş.....	32
Anneye Veda.....	34
Dedesinin Göz Bebeği	37
Amcasının Yanında	41
Rahip Bahîrâ'nın Gördükleri	45

İki Güzel Arkadaş.....	48
Kervan Başkanlığı.....	50
Müjdeli Yolculuk	52
Kutlu Yuva.....	56
Hazreti Ali.....	59
Kâbe Hakemliği	61
İnsanlığın Üzücü Hali.....	63
Hira Mağarası.....	65
İlk Vahiy	67
Beklenen Peygamber	70
İlk İnananlar.....	72
Sadık Dostun İmanı.....	75
Zor Günler.....	79
Öldürme Planları	82
Boykot Kararı.....	87
Hüzünlü Günler.....	89
Miraç Olayı.....	92
Hicret İzni	94
Efendimiz Yola Çıkıyor	97

Mağaradaki Bekleyiş	101
Takip.....	104
Medine'nin Mutluluğu	106
Ağlayan Kütük	109
Kardeşlik	111
Bedir Zaferi.....	113
Uhud Günü.....	116
Zor Anlar	118
Hendek ile Savunma.....	122
Barış Günleri.....	125
Anlaşma Bozuluyor	127
Kutsal Şehir Mekke	128
Değişmeyen Taif.....	130
Hazreti Fatıma'nın Gözyaşları	132
Akın Akın Medine'ye.....	133
Ruhunun Ufkuna Yürürken.....	135
Sözlük.....	138

En Güzel Rehberler: Peygamberler

Yüce Allah, insanlık tarihi boyunca kullarına kendi içlerinden peygamberler göndermiştir. Bu peygamberler kavimlerine iyiye tavsiye edip onları kötülüklerden sakındıran rehberlerdi. Yüce Allah'a iman ve nasıl ibadet edeceklerini de insanlara hep onlar anlatmıştı.

İlk peygamber, aynı zamanda Rabbimizin yarattığı ilk insan olan Hazreti Âdem idi. Yeryüzünde Allah için yapılan ilk bina olan Kâbe'yi de Rabbimizin emri üzerine o yapmıştı. Yüce Allah adına yapılan bu bina hem çok güzel hem de çok sağlam olmuştu. Fakat Hazreti Âdem'den sonra geçen uzun seneler boyunca Kâbe bir hayli yıpranmıştı. Bunun zerine Yüce Allah, Kâbe'nin tamiri için Hazreti İbrahim'e emir verdi. Bu emirle birlikte Kâbe'yi yeniden inşa eden Hazreti İbrahim ve oğlu Hazreti İsmail işlerini bitirirken Yüce Allah'a şöyle dua ettiler:

— Ey Rabbimiz! Bizim neslimizden Müslümanlar için öyle bir peygamber gnder ki, onlara Senin ayetlerini okusun. Kitabı ğretsin. Onları günahlardan temizlesin.

Yüce Rabbimiz, Hazreti İbrahim'den sonra Hazreti İsmail'e peygamberlik vermiş ve onun evlatlarını, torunlarını çoğaltmıştı. Bu nesil bütün Arabistan'a dağılmış ve bunların içlerinde bir soy diğerlerinden hep daha üstün olmuştu.

Alınlarda Parlayan Nur

Peygamber soyundan gelenlerden, Mekke’de yaşayan Kureyş kabilesi; onların içinde de Hâşimîler kolu diğerlerinden üstündü. İşte bu en seçkin kabile olan Hâşimîlerin lideri Hâşim ise Sevgili Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) büyük dedesiydi.

Hâşim, alnında bir nur taşıyordu ki bu nur, ilk olarak Hazreti Âdem’in alnında görülmüştü. Onun iki kaşının arasındaki güzel bir parlaklıktı bu. Sevgili Peygamberimize ait olan bu nur, Hazreti Âdem’den de önce yaratılmıştı. Sonra da insanların en şereflieleri vasıtasıyla Peygamber Efendimizin büyük dedesine kadar gelmişti.

Bu nur, Hâşim’den oğlu Abdülmuttalib’e geçti. Kureyş’in lideri olan Abdülmuttalib, Sevgili Peygamberimizin dedesi idi. Daha sonra Abdülmuttalib’den oğlu Abdullah’a ve sonra da asıl sahibi olan Peygamber Efendimize geçecekti.

Peygamberimizin babası Abdullah, evlilik çağına geldiğinde Abdülmuttalib oğlunu, kendisi gibi yüksek ahlaklı, soylu ve şerefli bir kızla evlendirmeyi

arzu etmişti. Çok geçmeden her yönüyle Abdullah’a denk biri olan Amine, babasından istenmişti. Amine; hem güzellik, hem ahlak hem de soy itibarıyla Kureys kızlarının en üstünüdür.

Bu isteğe çok sevinen Amine’nin babası Vehb şöyle dedi:

— Geçenlerde Amine’nin annesi bir rüya görmüş. Anlattığına göre evimize bir nur girmiş ve aydınlığı yeri göğü tutmuş. Ben de bu gece rüyamda dedemiz İbrahim Peygamberi gördüm. Bana, “Kızın Amine’yi Abdülmuttalib’in oğlu Abdullah’a nikahladım. Sen de bunu kabul et,” dedi. Sabahtan beri bu rüyanın tesirindeyim. Ne zaman geleceksiniz diye bekleyip durmaktaydım.

Peygamber Efendimizin dedesi Abdülmuttalib duyduklarına çok sevindi. Kısa bir süre sonra da Peygamberimizin annesi ve babasının düğünü yapıldı.

Düğünün üzerinden bir müddet zaman geçmişti ki Abdullah’ın alnındaki nur hanımı Amine’ye geçti. Kutlu anne artık Peygamber Efendimize hamileydi. Bütün kâinat, Efendiler Efendisi’nin dünyaya gelmesini bekliyordu.

Abdullah'ın Vefatı

Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) babası Abdullah, ailesinin geçimini sağlamak için ticaretle uğraşıyordu. Peygamberimizin doğumuna dört ay kala ticaret için Şam tarafına gitmişti. Geri dönerken Medine'de hastalandı ve yola devam edemedi. Bunun üzerine kervandakiler Abdullah'ı Medine'de dayılarının yanına bıraktılar.

Kervan Mekke'ye gelince, Abdullah'ın durumu Abdülmuttalib'e anlatıldı. Bunun üzerine Abdülmuttalib, diğer oğlu Hâris'i derhal Medine'ye gönderdi. Hâris, kardeşine eşlik ederek onu Mekke'ye getirecekti. Mekke ve çevresindeki en iyi doktorlar onun tedavisiyle uğraşacaktı. Fakat Medine'den gelen yeni haber, ilk gelenden daha da acıydı.

Sevgili Peygamberimiz, doğumundan hemen önce babasını kaybetmişti. Bu acı haber, sadece Abdülmuttalib'i ve Amine'yi değil, bütün Mekke'yi üzdü. Çünkü Abdullah herkes tarafından çok sevilen, dürüst, namuslu ve doğru sözlü biriydi. Üstelik henüz çok gençti. Ama Allah'ın takdiri böyle gerçekleşmişti.

Kederli Amine'nin günlerce gözyaşları dinmedi, yemeden içmeden kesildi. Onun gözyaşlarını, iki ay sonra dünyaya gelecek olan Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) dindirecekti.

Doğumdan üç ay önce Amine annemiz bir rüya gördü. Yine üzgün ve kederli olduğu günlerden birinin gecesi idi. Tek tesellisi doğacak olan yavrusuydu. Rüyasında karşısına çıkan biri ona şöyle dedi:

— Ey Amine! Bil ki sen âlemlerin en hayırlı insanına hamilesin. Onu doğurunca adını Muhammed (aleyhisselam) koy.

Fil Olayı

Peygamberimizin doğumundan önce de Mekke'ye dört bir yandan hacılar geliyor ve Kâbe'yi ziyaret ediyorlardı. Mekke'ye gelen binlerce insan, buraya yüklü miktarda gelir sağlıyordu. Mekke şehri ve Kâbe adeta dünyanın merkezi konumundaydı.

Kâbe'nin bu kadar çok ziyaretçisinin olmasını ve orada yaşayanlara maddi gelir sağlamasını kıskananlar da vardı. Bunlardan biri de Yemen valisi Ebrehe idi.

Ebrehe, Kâbe'yi insanların gözünden düşürmek için çok büyük ve süslü bir kilise yaptırmıştı. Kilisenin içini altın ve gümüşle, dışını da değerli taşlarla süsletmişti. Kendince artık dünyada ziyaret edilmesi gereken en önemli yer burasıydı. Kâbe'ye giden hacıların bundan sonra Kâbe'yi bırakıp süslü kiliseye geleceğini düşünüyordu.

İlk zamanlar epey ziyaretçisi olan kilise, kısa zaman sonra unutuldu. Ebrehe, kilisesine rağbet edilmesini ve Kâbe'nin yerine bunun sevilip sayılmasını çok istiyordu. Ancak aradan geçen zaman,

Ebrehe'nin beklentilerini boşa çıkardı. İnsanlar yine ibadet ve ziyaret için Kâbe'ye gidiyordu. Üstelik bundan önceki zamanlardan çok daha fazla.

Ebrehe buna bir çözüm bulmak istiyordu. Ona göre bunun tek ve kesin çaresi, Kâbe'nin yıkılmasıydı. Yüce Allah'ın evi Kâbe'yi yıkmak için büyük bir ordu hazırlandı. Orduda Mahmut isimli büyük bir fil de vardı.

Ebrehe'nin ordusu, Mekke yakınlarına kadar gelince oralarda otlayan ve Abdülmuttalib'e ait olan develere el koydu. Ebrehe, Mekke'ye göndereceği elçisini yanına çağırdı ve ona şu emirleri verdi:

— Şimdi beni iyi dinle ve söylediklerimi Mekke'nin reisine eksiksiz ilet.

— Emredersiniz efendim!

— Buraya sizinle savaşmak için gelmedik. Şu ibadet yeriniz olan ve insanların saygı duyduğu Kâbe'yi yıkmaya geldik. Eğer kimse ordumuza karşı koymaz, bizimle savaşmazsa kimsenin canına kıymayacağız.

Elçi hemen Mekke'ye gitti ve Ebrehe'nin sözlerini Abdülmuttalib'in başında olduğu topluluğa aynen ilette. Orada bulunanlar, Abdülmuttalib'in vereceği cevabı merakla beklemeye başladılar. Mekke'nin böyle büyük bir orduya karşı koyacak gücü yoktu. Sonunda Abdülmuttalib'in sözleri sessizliği bozdu:

— Biz de Ebrehe'yle savaşmak istemiyoruz. Yalnız şunu iyi bilin ki bu kutsal bina Allah'a aittir. Kâbe'yi yıkılmaktan sadece O koruyabilir. Eğer O, kendisi için yapılan bu evi korumazsa bizim Ebrehe'ye karşı koyacak gücümüz yoktur.

Elçi ile görüşükten kısa bir süre sonra Abdülmuttalib, Ebrehe'nin yanına gitti. Onun heybetli ve olgun görünüşü, Ebrehe'yi çok etkiledi. Ayağa kalkıp Abdülmuttalib'e yer gösterdi ve ona niyetinin ne olduğunu sordu. Konuşmaya başladılar:

— Askerlerin buraya gelirken iki yüz deveme el koymuş. Ben onları almaya geldim.

— Ben senin ve atalarının tapınağı olan şu Kâbe'yi yıkmaya geldiğimi söylüyorum. Sen ise develerini istiyorsun. Doğrusu seni görünce hürmete değer biri sanmıştım.

— Ben develerin sahibiyim. Kâbe'nin sahibi ise Allah'tır. Orayı Allah kendisi koruyacaktır.

Bu sözler Ebrehe'yi oldukça kızdırdı ve etrafındakilere şöyle bağırdı:

— Verin şu adamın develerini! Kâbe'yi yıkılmaktan kim kurtaracakmış, görelim bakalım!

Konuşmaların başından beri tavrını hiç bozmayan Abdülmuttalib:

— Orası beni hiç ilgilendirmez. İşte Kâbe, işte yol, diyerek develerini alıp Mekke'ye geldi.

Abdülmuttalib, geri aldığı develeri Kâbe'ye bir şey olmaması için sadaka olarak dağıtacağına söz verdi. Bu zalim ordunun kimseye bir zarar vermemesi için halktan şehrin boşaltılmasını istedi. Halk da söyleneni yaptı ve şehrin dışına, dağlara gitti.

Bir gün sonra Ebrehe ve ordusu sabah erkenden hazırlandı. Artık sadece zalim komutanın emri bekleniyordu. Tam hareket emri verileceği sırada, ordudaki büyük fil Mahmut yere çöktü. Ne kadar uğraşılsa da ayağa kalkmadı. Hatta onu ayağa kaldırmak için kullandıkları mızraklarla onun ayaklarını kanattılar. Filin yönünü Kâbe'den başka tarafa çevirdiklerinde kalkıp yürüyor, hatta koşuyordu. Fakat Kâbe tarafına çevirdiklerinde koca fil, canı çıkmış gibi olduğu yere yığılıp kalıyordu.

Ebrehe ve ordusu bunun sebebini düşünürken, deniz tarafından Ebabil kuşları geldi. Her bir kuş biri gagasında, ikisi ayaklarında olmak üzere üçer tane taş taşıyordu. Kırlangıçlara benzeyen bu kuşlar, nohut büyüklüğündeki taşları yukarıdan ordunun üzerine bıraktılar. Taşın değdiği ya da isabet ettiği asker, yere düşüp debelenerek can verdi. Ebrehe de kendisine taş değenlerden biriydi.

Kendisine isabet eden taş sebebiyle eli, kolu, bacağı yaprak gibi kuruyup yere düştü. İki asker, onu savaş alanından taşımaya çalıştı. Ancak çok kısa sürede bütün organları kuruyup toprağa dönüşerek

döküldü. Kalbi de kuruyup durana kadar canlı kaldı. En son kalbi de kuruyup durunca toprak gibi ufalanarak toz oldu.

Bir mucize eseri olarak ordudaki canlı varlıklardan sadece Kâbe'nin üstüne yürümeyen fil Mahmut sağ kurtuldu. Ordunun içinde büyük bir filin olmasından dolayı bu olaya “Fil Vakası (Fil Olayı)” dendi.

Büyük bir yağmur yağdıran Yüce Allah, ölenlerin cesetlerini sellerle oradan temizledi. Böylece Peygamber Efendimizin doğumuna kısa bir zaman kala bu kutsal mekânı yıkmaya gelenlere küçük bir zarar bile verilemedi. Kutlu doğumdan önce gerçekleşen bu hadise, o günkü Mekke'nin reisi olan Abdülmuttalib'e olan güveni ve saygıyı artırdı.

Fil Vakası'nın anlatıldığı Fil Suresi, daha sonra Kur'an-ı Kerim'in 105. suresi olarak kutsal kitabımızda yerini alacaktı. Bu surenin Türkçe meali şöyledir:

“Bismillahirrahmanirrahim.

Rabbinin fil sahiplerine ettiklerini görmedin mi?

Onların hile ve düzenlerini boşa çıkarmadı mı?

Üzerlerine ebabil, sürü sürü kuşlar salıverdi.

Kuşlar, onlara pişkin tuğladan yapılmış taşlar atıyorlardı.

Derken onları yenmiş ekin yaprağı haline çeviriverdi.”

Sevgili Peygamberimiz doğmadan elli beş gün önce yaşanan bu olay, Yüce Allah’ın apaçık mucizelerinden biri idi.

Kutlu Doğum

Amine annemiz, heyecanla rüyalarında müjdesini aldığı ve kendisiyle teselli olacağı nur bebeği beklemeye başlamıştı. Doğacak kutlu bebeği düşündükçe biraz olsun Abdullah'ın acısını, üzüntüsünü unutabiliyordu.

Canlı cansız bütün varlığın beklediği gün nihayet gelmişti. Efendiler Efendisi dünyaya şeref verecekti artık. Kutlu an iyice yaklaşmış, Amine annemizde doğum sancısı başlamıştı.

O sırada Amine annemiz büyük bir ses duydu. Bu sestten dolayı çok korkmuştu. Sonra beyaz bir kuş gelip onun sırtını ovdu. O andan itibaren korku ve keder duymamaya başladı. Sonra kendisine beyaz bir kase içinde sunulan bir şerbeti içti. Şerbeti içer içmez bedeni nurla doldu ve sancısı da kayboldu.

Evin içi parlak bir ışıkla doldu. Bu ışık sebebiyle evin duvarları görünmez oldu. O anda şimdiki İran'da bulunan Kisra Sarayı, Bağdat ve Şam'da bulunan konaklar bile göründü. Peygamber Efendimiz işte tam bu sırada dünyaya gelmişti.

"Allahumme salli alâ seyyidînâ Muhammedin ve alâ âli seyyidînâ Muhammed."

Onun doğduğunu anlayan Amine annemiz, nur bebeği görmek istedi. Sevgili Peygamberimiz bu sırada secdede idi ve şahadet parmağıyla işaret ediyordu.

Doğum anında orada bulunan Sevgili Peygamberimizin ebesi Fatıma Hatun, bütün bu olanları hayretle izliyordu. Peygamber Efendimizi kundağa sarmak için uzandığında bir melek ona şöyle dedi:

— Ey Fatıma! Onu biz kundağa sardık ve temizledik.

Sonra başka bir ses duyuldu:

— Muhammed doğdu! Onu alın ve doğudan batıya her yeri gezdirin. Kâinat onu görsün!

Bunun üzerine bir melek, kundağa sarılı olan Peygamber Efendimizi alıp gözden kayboldu. Aradan çok zaman geçmeden geri getirdi.

O gece evin içi ve bütün kâinat nurla dolmuştu. Gökteki yıldızlar yere o kadar yaklaşmıştı ki Fatıma Hatun onların yere düşeceğini zannetmişti. Etrafta çok güzel kokular vardı. Bütün bunları Peygamber Efendimizin annesinden başka, ona ebelik yapan iki kadın, Fatıma Hatun ile Şifa Hatun da görmüştü.

Nur bebeğın sırtında, kalbinin hizasında peygamberlik mührü vardı. Bu, ahir zamanda geleceğı söylenen son peygambere ait bir işaretti.

O gün, günlerden pazartesi ve nisan ayının yirminci günü, sabahın erken saatleriydi. Fıl Vakası'nın üzerinden elli beş gün geçmişti. Yıl 571 idi. O gün insanlığın yaşadığı en kutlu gündü.

Harika Olaylar

Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) doğumu sırasında meydana gelen harika olaylar sadece evde görülenlerden ibaret değildi. Gökyüzünde de olağanüstü şeyler olmuştu.

O günlerde Mekke’de yıldız ilmiyle de uğraşan bir Yahudi tüccar vardı. Bu adam, Peygamber Efendimizin doğduğu gece yeni bir yıldızın parladığını görmüştü. Sabah olunca karşılaştığı Kureyşlilerin yolunu kesti:

— Bu gece kabilenizde doğan bir erkek çocuk var mı, diye sordu.

— Bilmiyoruz, diye cevap verdiler.

— O zaman hemen gidip araştırınız. Bu gece Son Peygamber’in yıldızı doğdu. Onun sırtında, tam kalbinin hizasında peygamberlere ait olan bir işaret olacak, dedi.

Sonra Kureyşliler durumu araştırıp tekrar Yahudi’nin yanına geldiler ve şöyle dediler:

— Evet, kabilemizden Abdullah’ın bu gece bir erkek çocuğu olmuş. Üstelik sırtında söylediğin gibi mühüre benzeyen bir işaret de var.

Kulaklarına inanamayan Yahudi, gidip bebeğe kendisi de bakmak istedi. Yanına varıp sırtındaki peygamberlik mührünü görünce adeta delirmiş gibi oldu ve bayıldı. Kendine gelince hızla oradan uzaklaştı ve bir yandan da şöyle bağıırıyordu:

— Eyvahlar olsun bize! Son Peygamberin Yahudilerin içinden çıkacağını umuyorduk ama olmadı. Kureyşlilere öyle bir devlet gelecek ki, haberi doğudan batıya her yere ulaşacak. Peygamberlik artık İsrailoğullarından gitti, gitti! Eyvahlar olsun bize!

Bu gıpta ve haset, başka dinlerden olanları kıyamete kadar inada sürükleyecekti. Oysa bütün insanlığın kurtuluşu için gönderilen Son Nebî, kendilerine kutsal kitap indirilen bu insanlara da hak ve hakikati bıkmadan, usanmadan anlatacaktı. Sadece onlara mı? Onun (sallallahu aleyhi ve sellem) nuru, güneşin doğup battığı her yere; kendilerine kitap verilmiş-verilmemiş herkese ulaşacaktı.

Doğumdan hemen sonra dedeye müjdeli haber verildi. O sırada Kâbe’de bulunan Abdülmuttalib, koşarak eve geldi. Torununu kucağına aldı. Onu öptü, sevdi. Kundağa sarılı kutlu bebeği ile Kâbe’nin içine girerek Allah’a şükretti.

Geri döndüğünde Amine annemiz, bebeğe verilecek isimle ilgili gördüğü rüyayı anlattı. O da Sevgili Peygamberimize "Muhammed" adını koydu.

Doğum sırasında yaşanan bir başka olay ise, İran'daki Kisra Sarayı'nın çok sağlam olan on dört burcunun Peygamber Efendimizin doğduğu dakikalarda çatırdayarak yıkılmasıydı. Hem Kisra hem halk, neler olduğunu anlamak için sabah olmasını beklediler. Gün ağarınca dehşetle gördüler ki, çok sağlam olmasıyla övündükleri burçlarının on dört tanesi yıkılmıştı.

Kisra hemen din adamlarını toplayarak neler olduğunu sormayı düşündü. Din adamları henüz toplanmışlardı ki tozu dumana katan bir haberci çıkageldi. Ateşe tapan İranlıların yüzyıllardır sönmeyen büyük meşaleleri o gece sönmüştü.

Bir diğer haber de o günün insanların kutsal saydıkları Save Gölü'nden gelmişti. O gece gölün suyu çekilmiş, koca göl kurumuş, arazisi toprak olmuştu.

Heyecandan gözleri kocaman olan Kisra, o gece gördüğü rüyayı hatırladı. Daha rüyanın tesirini üzerinden atamadan bu haberlerle iyice sarsıldı. Bir çırpıda rüyasını başyardımcısına anlattı:

— Rüyamda Arap atları, arkalarında güçlü develerle Dicle Nehri'ni geçiyor ve Pers (İran) topraklarına yayılıyordu. Ne anlama geliyor bütün bunlar?

— Arap ülkesinde çok önemli işler olacağı benziyor, dedi başyardımcısı sakalını karıştırırken.

Sonra sorup soruşturup bu durumu çözebilecek birini buldular. Bu kişi şam'da yaşayan Satih adında bir kahindi. Bu kahine gönderilen de bizzat Satih'in öz yeğeni Abdülmesih adlı bir adamdı.

Abdülmesih, dayısı olan Satih'e on dört burcun yıkıldığını, kutsal ateşin söndüğünü ve Save Gölü'nün aynı gece kuruduğunu haber verdi. Bütün bunlardan sonra oldukça ciddileşen Satih, mümkün olduğu kadar kendini topladı ve şunları söyledi:

— Gökten vahiy inmeye başlayacak ve peygamberlerin sonuncusu gelecek. Kısra da şu andan itibaren on dördüncü başkanından sonra tarihten silinecek.

Bu sözler onun son sözleri oldu. Âdeta yıllardır bu haberi duymak ve bu cevabı vermek için beklemiş gibiydi. Son Peygamber'in gelişini müjdeleyerek son nefesini verdi.

Gerçekten de bu olaydan sonra tam altmış yedi yıl geçti. On dördüncü Kısra devletin başındayken Satih'in verdiği haberler aynen söylediği gibi çıktı.

Ayrıca Sevgili Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) dünyayı teşrif ettiği gece, Kâbe'nin içindeki putların çoğu baş aşağı düşüp kırıldı. Yine aynı gece gökyüzünden salkım salkım yıldız döküldüğü görüldü. Öyle ki bazı insanlar bu yıldızların yere indiğini zannetti.

Sütanne Halime

O dönemde Arabistan'da yeni doğan bebekleri, şehirden uzak, temiz ve sade bir hayat süren çöl halkının kadınlarına emzirmeleri için teslim etmek yaygın bir gelenektir. Çünkü çöl havası, bebeklerin daha sağlıklı büyümesini sağlardı. Ayrıca fasih ve güzel Arapçayı öğrenmeleri için de bu tercih edilirdi.

Bu nedenle her yıl sütanneler Mekke'ye gelir, bebek emzirmek üzere çocukları yanlarına alarak çöle dönerlerdi. O yıl da Beni Sa'd kabilesinden kadınlar Mekke'ye gelmişti. Aralarında Halime adında fakir ama gönlü zengin bir kadın da vardı. Halime ve kocası Mekke'ye vardıklarında, herkes varlıklı ailelerin çocuklarını almıştı. Yetim olduğu için hiç kimse Peygamber Efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) almak istememişti.

Halime ilk başta onu almakta tereddüt etti. Ancak başka çocuk kalmadığını görünce:

— Bari şu yetimi alayım, belki bereketine erişiriz, dedi.

Kocası da aynı düşüncededeydi. Peygamberimizi yanlarına alıp devesine bindirdiler. O anda garip bir

şey oldu. Günlerdir yürümeye mecali kalmamış yaşlı deve, birden canlandı ve koşmaya başladı. Halime şaşkınlık içinde eşine döndü:

— Görüyor musun? Daha şimdiden bereketini gösterdi!

Halime'nin evinde bolluk ve bereket artmaya başladı. Önceden süt vermeyen keçileri sütle doldu. Ailesiyle birlikte huzur buldu. Küçük Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), Beni Sa'd kabilesinde mutlulukla büyüyordu.

Halime ve ailesi, onun diğer çocuklardan çok farklı olduğunu hemen anlamışlardı. Sakinliği, edebi, temizlik sevgisi ve doğru sözlülüğüyle dikkat çekiyordu. Halime ona çok bağlanmıştı. Onunla geçen her gün, bir öncekinden daha güzeldi.

Bolluk ve Bereket

Halime ve kocası Hâris, Mekke'den ayrılmış, evlerine doğru ilerliyorlardı. Halime yine yaşlı eşeğinin üzerindeydi. Sevgili Peygamberimiz de kucagındaydı. Zayıf, cılız ve gelirken onların en arkada kalmasına sebep olan eşek, dönüşte adeta uçuyordu. Hem de öyle gidiyordu ki yolda bütün kadınları geride bıraktılar. Bu durumu anlayamayan kadınlar Halime'ye şöyle seslendiler:

— Ey Halime, bu eşek senin buraya gelirken bindiğin eşek değil mi yoksa? O çok zayıf ve güçsüz bir eşek değil miydi?

— Evet, eşeğim aynı eşek ama bu durumu ben de anlamadım. Hem baksanıza, ben onu sürmüyorum bile. Kendisi böyle hızlı gidiyor.

Kâinatın Efendisi'ni daha bebekken canlı cansız bütün varlıklar tanıyordu. Bu yüzden bu zayıf eşek de Peygamber Efendimiz'i taşımanın şerefiyle böyle coşmuştu. İnsanlar bilmeseler de yaşlı eşek, neden hızlandığını gayet iyi biliyordu.

Yaşlı eşeğin hızlı adımlarıyla çabucak yaylaya gelinmişti. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) geldiği bu evde bir sürü olağanüstü şeyler olacaktı. Halime'nin hayvanları nereye giderse gitsin karınları doymuş, sütle dolmuş şekilde eve geliyordu. Bu evdeki bolluk bereket diğer evlerin hiçbirinde yoktu. Hatta bu yüzden diğer aileler kendi çobanlarını azarlıyorlardı:

— Baksanıza şu Halime'nin hayvanlarına! Memeleri süt dolu ve karınları tam doymuş. Bizimkilerinse açlıktan kemikleri sayılıyor. Yoksa siz hayvanları aynı yerde otlatmıyor musunuz?

Buna karşılık çobanlar her seferinde şöyle söylüyordu:

— Vallahi sürüleri aynı yerde otlattık. Akşama kadar Halime'nin çobanıyla beraberdik.

— Halime'nin çobanı güzel otlaklara gidiyor, siz de akşama kadar eğleşip geri geliyor oluyasınız. Bundan böyle onun çobanı sürüsünü nereye götürürse siz de oraya gideceksiniz, anlaşıldı mı?

Hemen hemen her gün çobanlarla hayvan sahipleri arasında buna benzer konuşmalar oluyordu. Ama Halime'nin evinin hayvanları o kuraklıkta daima karınları doymuş geliyordu.

Yağmur Duası

Kuraklık ve kıtlık o kadar artmıştı ki bir gün yağmur duasına çıkılmasına karar verildi. Günlerden cumaydı. Kadın, erkek, çoluk çocuk ve hayvanlar hep birlikte yüksek bir tepeye çıkmışlardı. Yaşlı bir rahibin eşliğinde saatlerce dua ettiler. Ama gökten tek bir damla bile düşmüyordu. Bu duruma yayla halkı oldukça üzölmüştü. Yaşlı bir kadın, rahibe yaklaşarak:

— Rahip efendi, biz bu kadar dua ettik, kabul olmadı. Demek ki içimizde hayırlı bir insan yok, dedi.

Bu sözlere rahibin canı oldukça sıkılmıştı. Fakat yaşlı kadının söylemek istediğı başka bir şey vardı. Sözlerine devam etti:

— Bizim komşumuz Halime'nin evinde Mekkeli bir çocuk var. O'nun geldiğı günden beri o eve bolluk, bereket yağdı. Diyorum ki o çocuğı buraya getirip O'nu vesile ederek dua etsek. Belki o zaman Alemlerin Rabbi bize yağmur verir.

Bu fikir rahibin aklına yatmıştı. Zaten bundan başka ümitleri de kalmamıştı. Yaşlı kadın, kalabalığın içinde arayıp Halime'yi buldu. Durumu ona anlattı. Halime, hava çok sıcak olduğı için Efendimiz'i yanında getirmemişti. Yaşlı kadınla birlikte eve

döndüler. Halime, süt oğlunu bir örtüye sardı. Güneşten etkilenmesin diye de yüzüne bir bez örttü. Vakit kaybetmeden dua edilen yere varmak istiyorlardı.

Evden çıktıkları zaman onlara küçük bir bulutun gölgelik yaptığını fark ettiler. Fakat bu durumu önemsemediler. Ancak yola devam ettikçe gördüler ki bulut, onları takip ediyordu. Bunun üzerine Halime, Sevgili Peygamberimiz'in yüzündeki bezi kaldırdı. O an göz göze geldiler ve Efendiler Efendisi süt annesine tebessüm etti. Halime'nin O'na karşı sevgisi ve şefkati daha da arttı.

Dua edilen yere geldiklerinde küçük bulut hâlâ onları gölgeliyordu. Bu durumu evden çıktıkları andan itibaren rahip de fark etmişti. Bu çocuğun oraya bereket getireceğine o da inanmaya başlamıştı. Rahip, Efendimiz'i Halime'nin kucağından alarak kalabalığa seslendi:

—Ey insanlar! Rabbinizden bu çocuğun hürmetine yağmur isteyin. Umulur ki bu çocuk Allah'ın katında sevgili biridir.

Rahip bunları söylerken bir yandan da gözlerini Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) siyah gözlerinden bir türlü ayıramıyordu. O'nun farklı biri olduğunu hissetmişti.

Bu arada dualar edilirken Peygamberimiz'i gölgeleyen küçük bulut büyüyerek gözün gördüğü

yerleri kaplamaya başladı. Daha da büyüyüp karardı. Beklenen an gelmişti. Bütün insanlar sevinç içinde bağırmaya başladı:

—Yağmur, yağmur, yağmur!

— Şükürler olsun, yağmur yağıyor!

Bu yağmur aralıklı olarak tam bir hafta devam etti. Otlaklar tekrar yeşerdi. Su kaynakları doldu, ağaçlar yeni sürgünler verdi. Hayvanların karınları doydu, sütleri arttı. Sevgili Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) gelişiyle Halime'nin evinde olan bereket artık bütün yaylaya dağıldı.

Farklı Bir Çocukluk

Kâinatın Efendisi'nin büyümesi de diğer çocuklardan çok farklıydı. Yayla havası küçük çocuklara iyi geliyordu. Ancak Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) büyüyüp olgunlaşması yayladaki diğer çocuklardan daha da hızlı oluyordu. O, daha sekiz aylıkken konuşmaya başlamıştı. Dokuz aylıkken pürüzsüz konuşuyordu.

Her altı ayda bir Mekke'ye gelip Peygamber Efendimiz'in ailesini ziyaret ediyorlardı. Sütanne Halime için mutlulukla devam eden geri dönüşler, anne Âmine için öncesi sevinç, sonrası hüznün olan birer kavuşmaydı.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) henüz küçük bir çocuk olmasına rağmen çok edepli, yüksek ahlaklı ve ağırbaşlıydı. O'na büyük insanların gösterdiği ilgi ve alakayı küçük çocuklar da gösteriyordu. O'nunla oynamak, O'nunla konuşmak için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı.

Halime'nin Arzusu

Aradan geçen iki yılla birlikte süt çocuklarının geri verilme zamanı gelmişti. Bu sebeple Halime'nin üzüntüsüne diyecek yoktu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ama verilen söz gereği O'nu annesi Âmine'ye geri götürdüler. Âmine sevinç gözyaşları, Halime ise keder gözyaşları döküyordu. Biri uzun zamandır ayrı kaldığı yavrusuna kavuşmanın sevincini yaşıyordu. Diğerî öz evladından ayırmadığı süt oğlundan kopacağına üzülüyordu. Sonunda Halime dayanamayarak,

— Oğlumu biraz daha bende bırakamaz mısınız? Ben O'nun Mekke'deki salgın hastalıktan etkilenmesinden çok korkuyorum, dedi.

Bu samimi yalvarışa dayanamadılar. Hem o anda Mekke'de bulunan salgın hastalıktan onlar da çok korkuyordu. Böylece Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), sütannesiyle birlikte tekrar geri döndü. Halime muradına ermişti. Kâinatın Efendisi, bir süre daha yaylada onlarla kalacaktı.

Karla Dolu Tas

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yaylada süt kardeşleriyle beraber zaman zaman kuzu otlatmaya gidiyordu.

Yine stkardeşı Abdullah ile kuzu otlattıkları günlerden biriydi. Bir bulut Efendimiz'i sürekli takip ediyordu. Sabah vakti biraz geçmişti. Mevsim bahar olduğu için etraf çok güzeldi. imenler adeta yeşil bir halı gibiydi.

Kuzuları otlatarak evden biraz uzaklaştılar. Bir ağacın gölgesinde tatlı tatlı sohbet ederlerken Abdullah uyuyakaldı.

O anda yanlarından uzaklaşmış olan kuzuları geri çevirmeye Efendimiz gitti. Bu sırada yüzleri tebessüm eden iki kişiyle karşılaştı.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bu insanlardan kendisine bir zarar gelmeyeceğini anlamıştı. Adamlardan birinin elinde altından bir tas vardı. Tasın ii karla doluydu.

Efendimiz'i çimenlerin üzerine yatırarak mübarek göğsünü açtılar.

Tam o sırada Abdullah uyandı ve olanları gördü. Telaş içinde koşarak eve gitti. Soluk soluğaydı. Var gücüyle bir nefeste:

— İki adam gelip kardeşimin göğsünü açtılar. Kalbini çıkarıp bir şeyler yaptılar, dedi.

Halime ve kocası Hâris, o anda akıllarını kaçıracak gibi oldular. Derhal koşarak Abdullah'ın dediği yere geldiler.

Peygamber Efendimiz hâlâ çimenlerin üzerinde yatıyordu. Tebessüm ediyordu. Rengi biraz kaçmıştı. Oldukça telaşa kapılan Halime ve kocası:

— Yavrucuğum, sana ne oldu? Haydi anlat bize, dediler.

Efendimiz anlatmaya başladı:

— Yanıma beyaz elbiseli iki kişi geldi. Birinin elinde içinde kar olan bir tas vardı. Sonra beni yere yatırıp göğsümü yardılar. Kalbimi çıkarıp yardılar. Onun içinden siyah bir kan pıhtısı çıkararak attılar. Sonra da göğsümü ve kalbimi o karla temizleyip, göğsümü kapatıp gittiler.

Bu olayla Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) kalbi, ileride kendisine gönderilecek olan vahye hazırlanmış oluyordu. Gelenler, biri Cebrâil Aleyhisselam olan iki melekti.

Yaşanan bu olay Halime ve Hâris'i endişelendirmeye yetmişti bile. Nitekim Peygamber Efendimiz dışarı çıktığında bir bulutun sürekli takip

ettiğini de çok önceden beri görüyorlardı. Bu sebeple, Halime yüreği yanarak kocası Hâris'e şöyle dedi:

— Muhammed'i, başına bir iş gelmeden ailesine geri vermeliyiz.

Hâris de aynı fikirdeydi:

— Haklısın, O'nunla ilgili hep ilginç şeyler oluyor. Bunlar alışılmış şeyler değil. Ben de senin fikrine katılıyorum. Bir an önce O'nu Mekke'ye götürelim. Başına bir iş gelirse bunu ailesine izah edemeyiz.

Böylece sütannelik sürecinin sonuna gelinmiş oluyordu.

Mekke'ye Dönüş

Halime ile Hâris, Peygamber Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) dört yaşını bitirdiği sıralarda Mekke'ye getirip annesine teslim ettiler. Binbir dil dökerek götürdükleri Nur Muhammed'i vaktinden önce geri getirmişlerdi.

Efendiler Efendisi ile ilgili doğmadan önce ve doğumu sırasında olan harikulade hadiseleri tekrar konuştular. O'nun farklı bir çocuk olacağı muhakkaktı. Yine de O'nun bakımı ve korunması gibi mesuliyetli bir işi ancak ailesi yerine getirebilirdi. Halime ve kocası, küçük yavruya ve O'nun ailesine veda ederek hüznün içinde evlerine geri döndüler.

Efendiler Efendisi artık annesinin yanındaydı. Henüz yeni evliken kocasını kaybeden Âmine annemiz, artık oğluyla teselli oluyordu. Bu arada O'na yetim olduğunu hissettirmemeye çalışıyordu. Evin neşesi, bereketi, sevinci O idi. Hele temizliğine dikkat edişine annesi bile hayrandı. Büyüklerine karşı saygısını herkes takdir ediyordu.

Arkadaşlarına karşı hiçbir fedakârlıktan çekinmiyordu. O'nunla birlikte oyun oynamak, gezmek, sohbet etmek diğerkleri için bir ayrıcalıktı.

Anneye Veda

Arada geçen zamanda Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) altı yaşına gelmişti. Dedesi, O'na babasızlığı hissettirmemek için elinden gelen gayreti gösteriyordu. Bazen de amcası Ebu Talib O'nu alıyor, seviyor, gezdiriyor, O'nunla ilgileniyordu.

O günlerden birinde mine annemiz, kocası Abdullah'ın kabrini ziyaret etmek istedi. Abdullah'ın kabri Medine'de, dayılarının köyünde idi. Bu düşünceyle yanına hizmetçisi mm Eymen ve oğlu Nur Muhammed'i alarak yola ıktı.

Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Medine'ye vardılar. Bir müddet dinlendiler. Daha sonra Abdullah'ın kabrine gittiler. Âmine validemiz, kocası Abdullah'ın kabrinin başında uzun uzun ağladı. O anda Peygamberimiz de ilk defa yetimliğini hissederek ağlıyordu. Bu gözyaşları, Abdullah'ın kabrini ıslattı.

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Medine'de kaldığı süre içinde yüzmeyi

öğrendi. Yaşıtlarıyla birlikte güzel vakit geçirdi. Daha sonra Mekke'ye dönmek üzere yola çıktılar. Hem hava çok sıcak hem de yol çok uzundu.

Yolculuk sırasında Âmine annemiz hastalandı ve hastalığının şiddeti giderek arttı. Bu şekilde yola devam edemezlerdi. Medine yakınlarındaki Ebvâ Köyü'nde durdular. Âmine annemizin iyileşmesini beklemeye başladılar. Bu sırada Ümmü Eymen, Âmine annemize içecek bir şeyler getirdi. Fakat aradan geçen zamanda o daha da kötüleşti. Baş, Efendiler Efendisi'nin dizlerinin üzerindeydi. Peygamber Efendimiz gözyaşlarını durduramıyor ve sürekli:

— Nasılsın anneciğim? diye soruyordu.

Bu manzara karşısında Âmine'nin yüreği yandı. Oğlunu teselli etmeye çalıştı. En son olarak ona:

— Ey babası yüz deve ödenerek kurban olmaktan kurtulan kişinin oğlu! Eğer rüyamda gördüklerim doğru ise Allah, seni peygamber olarak görevlendirecektir. Yüce Allah seni putlara tapmaktan koruyacaktır. Her yaşayan ölür, her yeni eskir. Ben de öleceğim. Ama insanlar beni asla unutmayacak. Çünkü arkamda senin gibi hayırlı bir evlat bırakıyorum.

Bunlar onun son sözleriydi. Baş Efendimiz'in dizi üzerinde iken bu dünyaya gözlerini yumdu, gitti. Artık Kâinatın Efendisi hem anadan öksüz hem

babadan yetimdi. Efendiler Efendisi'ne bu zamana kadar babasızlığını hissettirmemeye çalışan kutlu anne de artık öbür âleme göç etmişti.

Biricik Peygamberimizin yanaklarından peş peşe yaşlar dökülüyordu. Sanki O'nunla birlikte bütün kâinat da ağlıyordu. Bu arada Ümmü Eymen, O'nun üzülmemesi için ne yapacağını şaşırılmıştı.

Çevredeki insanların yardımıyla bir mezar kazdılar. Âmine annemizi kabrine yerleştirdikten sonra Ümmü Eymen, Efendimiz'i alıp Mekke'ye doğru yola çıktı. Yolda gelirken sürekli O'nu teselli etmeye, annesinin yokluğunu hissettirmemeye çalıştı. Mekke'ye gelince O'nu dedesine teslim ederek yolda olanları anlattı. Gelini Âmine'nin vefatına Abdülmuttalib de çok üzüldü.

İlahi takdir böyleydi ve bu takdire boyun eğmekten başka yapacak bir şey yoktu. O gün küçük bir çocuk olan Sevgili Peygamberimiz, ileriki hayatında da üzüleceği olaylar yaşayacak ama Yüce Allah her zaman O'nun yanında olduğunu gösterecekti.

Dedesinin Göz Bebeği

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bundan böyle dedesiyle yaşayacaktı. Mekke'nin lideri Abdülmuttalib, kavminin en şerefli insanlarından biriydi. Fakirleri doyurmayı sever, komşularına iyi davranırdı. Diğer câhil Araplar gibi faiz vermez ve almazdı. Ayrıca Yüce Allah'a inanır, putların yüzüne bile bakmazdı.

Önce oğlunu, ardından da gelinini kaybedince torununu yanından ayırmaz oldu. Nereye gitse O'nu yanında götürüyordu. Mekke'nin ileri gelenleriyle yaptığı toplantılara O'nunla beraber katılıyordu. Hatta bazen torununun fikrini sorup ona göre karar aldığı bile oluyordu.

Efendiler Efendisi, son derece ağırbaşlı olduğundan dedesinin gittiği her yere gidebiliyordu. Dede ile torun sadece bir defa ayrı kaldılar. O da Abdülmuttalib'in Yemen tarafında göreve yeni başlayan bir valiyi tebrik etmeye gittiği zaman oldu.

Yanına gidilen vali Hristiyandı. Valilik görevine yeni başlamıştı. Bu yüzden hemen her gün kalabalık insan grupları onu tebrik etmeye geliyordu.

Tebrik sırası Abdülmuttalib ve yanındakilere gelmişti. Onlar da valinin yanına varıp Mekke'den geldiklerini söyleyince vali onlarla yakından ilgilenmeye başladı. Hatta bir akşam Abdülmuttalib ile sohbet ederlerken aralarında şöyle bir konuşma geçti:

— Kutsal kitaplarda okuduğuma göre son peygamber sizin oralardan çıkacak. Bu günlerde O'nun gelmiş olma ihtimali var.

Abdülmuttalib:

— Kitaplarınızda O'nunla ilgili ne gibi bilgiler var? diye sordu.

— Dur, anlatayım, dedi vali ve devam etti: O, doğmadan önce babası vefat edecek. Çocukluğu döneminde de annesi vefat edecek. Böylece O, dedesiyle beraber yaşamaya başlayacak. Dedesi de vefat edince amcası O'nu himayesine alacak. Ayrıca sırtında peygamberlik mührü olacak.

Heyecandan donup kalmış olan Abdülmuttalib:

— Bunların hepsi kutsal kitaplarınızda var öyle mi? dedi.

— Vallahi elbette. O'nun getireceği din bütün dünyaya yayılacak. Kavmi, O'nu Medine'ye hicret etmek zorunda bırakacak. Bir de Yahudiler, O'na çok

sıkıntı çıkaracak. Eğer geldiğin yerde böyle bir çocuk varsa O'nu Yahudilerden korumalısın. Ve eğer tahminlerim beni yanıltmıyorsa o çocukla senin bir ilgin olmalı.

— Vallahi anlattığın özelliklerin hepsi kendisinde bulunan bir çocuk var. O, benim torunumdur. Babası, O doğmadan önce, annesi ise daha yeni vefat etti. Üstelik O'nun sırtında mühür gibi bir şey de var.

— Bak Mekke'nin reisi! Bu habere çok sevindim. O çocuğa çok iyi bak ve O'nu koru. O, ileride çok büyük işler yapacak.

Bu konuşmadan birkaç gün sonra Mekke'ye dönen dede, hasretle torununa sarıldı. O'nu doyasıya kokladı, öptü. Özlem giderdi. Bu yaşadıklarından sonra O'nunla ilgili her şeye daha bir özen gösterdi.

Ne var ki Abdülmuttalib yaşlı biriydi. Hastalanıp yatağa düşünce aklına takılan tek şey oldu: Biricik torunu, Kâinatın Efendisi ne olacaktı? Kendisinden sonra O'na kim bakacaktı? Bu düşünceyle yatıp kalkıyordu. Sonunda çocuklarını tek tek zihninden geçirdi. Biraz fakir olsa da oğulları içinde Ebu Talib, torununu emanet etmek için en uygun kişiydi.

Vakit kaybetmeden çocuklarını yanına çağırıldı. Artık dakikalarının sayılı olduğunu hissediyordu. Vefatından sonra Nur Muhammed'i kimin himaye

edeceğini açıklayacaktı. Çocuklarına bazı tavsiyelerde bulunduktan sonra Ebu Talib'e:

— Ben ölünce Muhammed'i sen yanına alacaksın. O'nu kendi çocuklarından asla ayırmayacaksın. O'na yetimliğini hissettirmeyeceksin. Ne olursa olsun O'na her zaman yardım edeceksin. Bana bu konuda söz verir misin? dedi.

Amca Ebu Talib, yeğeninin himayesini memnuniyetle kabul edince dedenin gönlü rahatladı. Bu konuşmanın üzerinden çok geçmeden de dede Abdülmuttalib vefat etti.

Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), en sevdiği insanları sırayla kaybetmenin acısını yaşıyordu. Doğmadan önce babası, sonra annesi, şimdi de dedesi. Dedesi öldüğünde O'nu amcası teselli etti. Çok hüznüydü. Mübarek gözyaşları yanaklarından damla damla akıyordu.

Amcasının Yanında

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), amcasıyla birlikte yaşamaya başladığında sekiz yaşındaydı. O dönemde zengin olmayan insanların toplumda söz hakkı yoktu. Fakir Ebu Talib, fakir olmasına rağmen Mekke’de en çok saygı duyulan insanlardan biriydi.

Ebu Talib’in ailesi çok kalabalıktı. Birkaç devesinden başka malı yoktu. Ebu Talib ve eşi Fâtıma Hatun, Peygamber Efendimiz olmadan asla sofrada yemeğe başlamıyorlardı. O’nu kendi çocuklarından daha fazla sevip kolluyorlardı. Hatta bir gün, sofrada Efendimiz’in olmadığını gören amcası:

— Muhammed nerede? O’nu hemen çağırın, gelsin, diyerek kimseyi yemeğe başlatmamıştı.

Dünyayı şereflelendirmesiyle birlikte her türlü bereketin yaşandığı Kâinatın Efendisi’nin oturduğu sofradan kimse aç kalmıyordu. Bu durum, Peygamber Efendimiz’in Allah’ın izniyle ileride göstereceği bereket mucizelerinin bir işaretiydi belki de...

Aradan günler geçti ve Mekke’de aşırı sıcaklar oldu. Sıcaklarla birlikte kıtlık yaşanmaya başladı. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz’in amcası Ebu Talib’e gelen Mekkeliler:

— Ey Ebu Talib! Bu sıcağın ve kuraklıktan dolayı hayvanlarımız ölmeye başladı. Çocuklarımız ise günden güne zayıflıyor. Büyüğümüz olarak bir yağmur duasına çıksan olmaz mı? dediler.

Teklifi kabul eden Ebu Talib, yanına Peygamber Efendimiz’i alarak Kâbe’ye gitti. Yeğenin evine getirdiği berekete şahit olan Ebu Talib, O’nun Mekke’ye de bereket getireceğini tahmin etmişti. Ellerini açıp yağmur yağdırması için Yüce Allah’a yalvarmaya başladı. O sırada Kâinatın Efendisi, Kâbe’nin örtüsüne sarılmış ve şehadet parmağını yukarı kaldırmıştı. Az sonra öyle bir yağmur yağdı ki insanlar evlerine zor kaçtılar.

Ebu Talib tahmininde yanılmamış, henüz dua bitmeden bardaktan boşalırcasına yağmur yağmaya başlamıştı. İlerleyen yıllarda Kâinatın Efendisi’nin bulunduğu yere Yüce Allah’ın yağmur indirmesi gayet sıradan bir hadise olacaktı. Zira Allah’ın en sevgili kulu O’ydu.

O’nun bulunduğu gönüllere, evlere, şehirlere, ülkelere Allah’ın rahmetiyle muamele edeceği muhakkaktı.

Günler, haftalar birbirini kovalarken Efendiler Efendisi on yaşına gelmişti. Peygamberimiz, amcasının geçim derdini hafifletmek için onun koyunlarını gütmek istedi. Böylece çobana para vermeyeceklerdi. Ebu Talib, bu fikre ne kadar karşı çıktıysa da Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) onu ikna etti. Fakat bu kez Ebu Talib'in eşi Fâtıma Hatun, Peygamberimiz'in çobanlık yapmasını kabul etmedi. Ama Sevgili Peygamberimiz onu da ikna etmeyi başardı.

Günler bu şekilde ilerlerken Kâinatın Sultanı on iki yaşına gelmişti. Nur saçan bir yüzü vardı. Büyük insanlar gibi ağırbaşlıydı. Arkadaşları oyun, oyuncak peşindeyken O, sürekli etrafını gözlemliyor, kâinatın Yüce Yaratıcısı'nı düşünüyordu.

Ebu Talib o günlerde Şam'a gidecek bir ticaret kervanına katılmayı düşünmüştü. Ancak bu yolculuk sırasında sevgili yeğeninden ayrı kalacak olması onu çok düşündürüyordu. O'nu yanında götürse başına bir iş gelir diye endişe ediyordu. Ancak bir gün Efendiler Efendisi, yol hazırlıklarını tamamlayan amcasının yanına gelerek:

— Ey amca! Beni burada kime bırakıyorsun? Halbuki benim ne annem var ne de babam, diyerek ağlamaya başladı.

Yeğeninın gözyaşlarına eşlik eden amca bu manzaraya dayanamayarak:

— Peki, Muhammed'im. Sen de benimle geliyorsun. Artık ağlama, olur mu? dedi.

Çok geçmeden yola çıkıldı. Nihayet kervan, Busra denen yerde mola verdi. Busra, Şam'a çok yakın bir yerdi. Bu kervanı uzaktan izleyen Bahîrâ isimli bir rahip vardı. Bahîrâ, bu yörenin ileri gelen din âlimlerindendi. Kutsal kitapları çok iyi biliyordu.

Rahip Bahîrâ'nın Gördükleri

Rahip Bahîrâ, kapandığı manastırında gece gündüz ibadet eder, dünya ile hiç ilgilenmezdi. O gün nasıl olduysa manastırın penceresinden bakma isteğiyle yerinden kalkmıştı. Oraya doğru gelmekte olan kervanı o zaman gördü.

Bahîrâ, kafiilede o ana kadar hiç görmediği bazı garipliklere şahit olmuştu. Manastırın penceresinden oraya gelen kafiileyi izlerken bir bulutun sürekli onları takip ettiğini görmüştü. Kafiilede çok farklı biri olmalıydı.

Bunun üzerine Busra'ya gelen kervanın tamamını ziyafete çağırdı. Onlara bol ikramda bulundu ve insanlarla uzun uzun sohbet etti. Ama gözleri sürekli birini arar gibiydi. Aradığı kişinin misafirler arasında olmadığını düşünüyordu.

Bu arada Kureyşliler bu ziyafetin sebebini anlamaya çalışıyorlardı. Çünkü buradan kervanlarıyla sürekli geçiyorlardı. Ama daha önce kendilerine böyle bir ziyafet çekilmemişti. Sonunda içlerinden biri şöyle dedi:

— Ey Bahîrâ! Bu ziyafetin bir sebebi mi var? Biz buradan sürekli geçerdik ama böyle ziyafet görmedik.

— Hayır, hiçbir sebebi yok. Sizler benim misafirimsiniz. Misafirlerime ikramda bulunmak istedim, dedi Bahîrâ.

— Öyleyse sağ ol. Sen gerçekten çok cömert bir insansın.

— Bu ikramdan bütün kafilenin istifade etmesini istiyorum. Yaşlı genç, köle efendi herkes burada değil mi?

— Evet, herkes burada. Mallarımızın başında bıraktığımız bir çocuk hariç. İçimizde en küçük o olduğu için onu nöbetçi bıraktık.

— Rica etsem onu da çağırır mısınız?

— Elbette, diyerek İnsanlığın Efendisi'ni sofraya çağırdılar.

Bahîrâ, Peygamber Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) görünce adeta çarpılmış gibi oldu. Nur yüzüne bakmaya kıyamıyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir insan görmemişti. Yemeğin sonuna kadar O'nu seyretti. Oturuşu, yemek yemesi, konuşması, bakışları çok farklıydı. Bu gözlemlerinden sonra Bahîrâ, Ebu Talib'in yanına geldi:

— Şu çocuk senin neyin olur? diye sordu.

Ebu Talib, Arap geleneklerine göre bazen amcaya da baba denildiği için:

— Oğlumdur, dedi.

— Hayır, o senin oğlun olamaz. Onun babasının vefat etmiş olması gerekir, diye cevap verdi rahip.

— Evet, doğru söyledin. O benim oğlum değil. Öz yeğenim olur.

— Peki, babasına ne oldu?

— O, çocuk doğmadan önce vefat etti.

— Doğru söyledin. Bu çocuk ileride son peygamber olarak ortaya çıkacaktır. Sen şimdi geldiğin yere geri dön. Eğer benim fark ettiğim şeyleri Yahudiler de fark ederlerse O'na zarar verebilirler.

— Peki, bütün bunları sen nereden biliyorsun?

— Bizim kitaplarımızda O'nun özellikleri aynen yazılı. Üstelik yol boyunca bir bulutun sizi gölgelediğini izledim. O bulut siz buraya gelince, çocuğun bulunduğu yeri gölgelemeye devam ediyordu.

Bahîrâ'nın bu sözlerinin ardından Ebu Talib mallarını orada sattı. Kutlu yeğeniyle Mekke'ye geri döndü.

İki Güzel Arkadaş

Sevgili Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) gençlik yılları hep kötülüklerden ve günahlardan uzak geçti. O, her yönüyle Yüce Allah'ın koruması altındaydı.

Güzel ahlakı, doğru sözlülüğü ve dürüstlüğü ile Mekkelilerin takdirini kazanmıştı. Mekkeliler kendi aralarında O'na "en güvenilir" anlamında "Muhammedü'l-Emin" diyorlardı.

Bulunduğu toplumda insanlar puta tapıcı olmasına rağmen O, asla putlara ilgi göstermedi. Tersine onlardan çok nefret etti. O'nun çok sağlam bir Allah inancı vardı.

Yakın çevresinde de kendisi gibi güzel ahlaklı insanlar vardı. Ya onlarla olmayı ya da yalnız kalmayı seçerdi. Hiçbir zaman kendi ahlakında olmayan kişilerle vakit geçirmezdi.

Nebiler Sultanı'nın bir ömür en yakın arkadaşı olan Hazreti Ebu Bekir ile dostluğu da bu yıllara dayanıyordu. Ahlak olarak birbirlerine çok

benziyorlardı. Beraber büyümüş olan bu iki arkadaşı
Mekkeliler birlikte görmeye alışkındı.

Kervan Başkanlığı

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yirmi beş yaşına gelmişti. O günlerde zengin bir kadın olan Hatice'nin kervanının Şam'a gideceği duyulmuştu. Yüksek ahlaklı ve asil bir hanım olan Hatice, kervana güvenilir birinin başkanlık etmesini istiyordu. Bu haberi duyan Ebu Talib, bu işe en layık kişinin yeğeni Muhammedü'l-Emin olduğunu düşündü. O'nun Mekke'deki en dürüst ve en güzel ahlaklı insan olduğunu bilmeyen yoktu.

Ebu Talib, Hatice ile görüşerek ona yeğeninin kervan başkanlığını teklif etti. Hatice bu teklifi seve seve kabul edince konu Efendimiz'e iletilti. Kâinatın Sultanı da bu işi kabul etti. Elde edeceği gelirle amcasının geçim sıkıntısını hafifletmek istiyordu.

O yörenin en güvenilir insanıyla kervanını Şam'a gönderecek olan Hatice de son derece mutluydu. Mallarının sağ salim götürölüp satılacağından zerre kadar şüphesi yoktu.

Üstelik Peygamber Efendimiz'le (sallallahu aleyhi ve sellem) ilgili çok önemli düşünceleri vardı.

Müjdeli Yolculuk

Nihayet yola çıkılmış ve üç aylık bir yolculuktan sonra Busra'ya varılmıştı. Efendimiz'in çocukken orada karşılaştığı Rahip Bahira, aradan geçen bu süre içinde vefat etmişti. Şimdi onun yerine manastıra Rahip Nastura bakıyordu.

Nastura, o gün tıpkı yıllar önce Bahira'nın yaptığı gibi manastırın penceresinden gelen kervanı izliyordu.

Tam bu sırada çevredeki zeytin ağaçlarından birinin gölgesinde oturan şahıs dikkatini çekti. Bu ağaç çok yaşlıydı ve gölgesinde sadece peygamberlerin dinlendiği söylenirdi. Nastura çok heyecanlanmıştı. Hemen manastırdan çıktı. Kervandakilerden gözüne ilişen, daha önceden tanıdığı Meysere'yi yanına çağırdı ve:

— Şu zeytin ağacının altında oturan zat kimdir? diye sordu.

— O, Mekke halkından Kureyş'ten biridir, dedi Meysere.

Bir süre derin düşüncelere dalan Rahip Nastura
sözlerine devam etti:

— O ağacın altına bu zamana kadar peygamberlerden
başkası oturmamıştır. Onun gözündeki hafif bir
kızarıklık var mı?

—Evet, var.

— O zaman şu sözlerimi iyi dinle: O şahıs
peygamberdir. Hem de peygamberlerin
sonuncusudur.

Bu konuşma, Meysere'yi çok
heyecanlandırmıştı. Artık yerinde duramaz hale geldi.
Gözünü bir an olsun Kainatın Efendisi'nden
(sallallahu aleyhi ve sellem) ayırmıyordu. Mekke'ye
döndüğünde Hazreti Hadice'ye anlatacağı çok şey
vardı.

Alışveriş bitince kervan, Mekke'ye dönmek
üzere yola koyuldu. Çok kârlı bir ticaret yapılmıştı.
Kervanın bu ticaretten bu kadar kazanç elde
edeceğini Hazreti Hadice bile tahmin etmiyordu.
Busra'dan çıkarken bulut şeklindeki iki melek,
Kainatın Sultanı Peygamber Efendimiz'i
gölgeliyordu. Meysere, gözlerini tekrar tekrar
ovuşturarak baktı. Evet, yanılmıyordu. İki melek El-
Emin'i gölgeliyordu.

Bu durum, kızgın çöllerde devam eden
yolculuk boyunca sürdü. Meysere, gördüklerini,
yaşadıklarını Efendisi Hadice'ye anlatmak için

sabırsızlanıyordu. Nihayet, kervan Mekke'ye yaklaşmıştı. İnsanlar yüksek yerlere çıkarak kervanı beklemeye başladılar. Hadice de evinden kervanın yolunu gözlüyordu. Efendimiz'i gölgeleyen melekleri o da görmüş ve yanındaki kadınlara bile göstermişti. Kervan, satın alınan mallarla birlikte Hadice'ye teslim edildi. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), onun çok para kazanmasına vesile olmuştu.

Efendiler Efendisi, kervanı teslim ettikten sonra Hadice derhal Meysere'yi yanına çağırdı:

— Neler gördün, neler yaşadın? Anlat, dedi.

O da yolculuğun başından itibaren şahit olduklarını teker teker anlatmaya başladı. Rahip Nastura'nın sözlerini eksiksiz aktardı. Bulutların Peygamber Efendimiz'i gölgelediğine şahit olduğunu söyledi.

Bu anlatılanlar, Hadice validemizi çok etkilemişti. Zaten duydukları tam bekledikleriydi. Ancak yine de bu bilgiler onu çok heyecanlandırdı. Vakit kaybetmeden, ayrıca bir Hristiyan âlimi olan amcasının oğlu Varaka bin Nevfel'in yanına gitti, duyduklarını ona aktardı.

Varaka, iyi bir din âlimiydi ve kutsal kitapları defalarca okumuştı. Eskiden beri putlara tapmayı yanlış görüyor ve gerçek dini arıyordu. Yahudilikle Hristiyanlığı çok iyi biliyordu. Arayışları onu, gelecek

son peygamberle ilgili bilgilere ulaştırmıştı. Hep gelecek bir peygamberden bahsediliyordu.

Amca kızı Hadice'nin söyledikleri onu çok heyecanlandırmıştı:

— Bu söylediklerin doğru ise Muhammed bir peygamberdir. Ben de bu zamanlarda bir peygamberin geleceğini kitaplardan okuyordum. İşte şimdi bu için tam zamanıdır, dedi.

Bu sözlerden sonra Hazreti Hadice'nin, Peygamber Efendimiz ile ilgili merakı iyice arttı. Son peygamber olduğu müjdelenen bu kutlu insana daha yakın olabilmeyi çok istiyordu.

Kutlu Yuva

Hazreti Hadice, Peygamberimizle ilgili birçok güzelliğe şahit olmuştu. Kervanına Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) başkan yapıp, bütün hareketlerini takip ettirerek O'nu yakından tanıma fırsatı bulmuştu. O'nunla ilgili verilen müjdeyi de biliyordu. Mekke'nin en yüksek ahlaka sahip insanı olması beklenen son peygamberdi. O'na yakın olmanın ancak evlilikle mümkün olabileceğini düşündü.

Bu isteğini en yakın arkadaşı Nefise'ye açtı. Nefise de en yakın arkadaşı için Muhammedü'l-Emin ile görüşebileceğini, bu düşünceyi ona anlatabileceğini söyledi. Hadice validemiz kabul edince de Efendimiz'in yanına gelerek:

—Ey Muhammed! Sen neden evlenmiyorsun? diye sordu.

—Elimde evlenecek kadar para yok, diye cevapladı Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem).

— Eğer para temin edilse ve sana zengin, güzel ve de şerefli biri teklif edilse kabul eder misin?

— Kimden bahsediyorsun?

— Huveylid’in kızı Hadice’den...

— Peki bu evlilik nasıl olabilir?

— Orasını sen bana bırak.

Hazreti Hadice çok zengindi. Dul kaldığı zamandan bu yana kendisine zengin, şerefli birçok insan evlilik teklif etmiş, ama o hiçbirini kabul etmemişti. Çevresindeki insanlar onun artık evlenmeyeceğini düşünüyordu.

Nefise, Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) bu evliliğe sıcak baktığını Hazreti Hadice’ye gecikmeden ilettili. Bu haber karşısında Hazreti Hadice çok sevinmişti. Gecikmeden Peygamberimiz’e haber gönderdi:

— Sen benim akrabam ve doğru sözlü, güzel huylu biri olduğun için seninle evlenmeyi arzu ettim.

Hadice validemiz, Sevgili Peygamberimiz’e eş olduğunda O’nun davasına yardım edebilecek, O’nu destekleyebilecek ve hak din anlatılırken O’nun en yakınında olabilecekti.

Bu güzel haberi Sevgili Peygamberimiz de amcası Ebu Talib’e söyledi. O sırada evinde olan Ebu Talib bu habere çok sevindi.

Vakit kaybetmeden aile büyüklerinden Hazreti Hadice istendi. Bu istek olumlu karşılandı ve

Peygamber Efendimiz ile Hazreti Hadice kısa bir süre sonra evlendiler. Evlendiklerinde Kainatın Efendisi yirmi beş, Hazreti Hadice ise kırk yaşındaydı.

Hadice validemiz, Efendiler Efendisi ile ilgili her şeyi o kadar yakından takip ediyordu ki, düğünlerine sütanneleri Halime'yi bile davet etmişti. Düğünden sonraki gün evine dönerken ona, Efendimiz'in hatrına kırk tane koyun hediye etti.

Hazreti Hadice validemiz, Gönüller Sultanı Efendimiz'i hem çok seviyor hem de çok sayıyordu. O'nun bir kılının bile incinmesinden rahatsızlık duyuyordu. Efendiler Efendisi de onu çok seviyordu. Ne zaman canını sıkan bir hadiseyle karşılaşsa, hep Hadice validemizin yanında huzur buluyordu. Aralarında büyük bir samimiyet vardı.

Bu mutlu yuvanın ilk evladı Kasım oldu. Kasım'ın doğumundan sonra Peygamberimiz'e, Kasım'ın babası anlamında "Ebu'l-Kasım" da denildi. Kasım'dan sonra sırayla Zeynep, Rukiyye, Ümmü Gülsüm, Fatıma ve Abdullah doğdu. Bu kutlu yuvada doğan çocuklardan sadece Fatıma validemiz, Peygamberimiz'den sonra vefat etti. Diğer çocuklarının vefat acısını Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bizzat yaşadı ve arkalarından gözyaşı döktü.

Hazreti Ali

Yıllar hızla geçiyordu. Efendimiz'in amcası Ebu Talib'in fakirliği ise artarak devam ediyordu. Amcasını çok seven Peygamberimiz, onlara her zaman yardımda bulunuyordu. Gönderdiği yardımlar Ebu Talib ve çocuklarını oldukça mutlu ediyordu.

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Ebu Talib'e yine bir yardım düşüncesiyle diğer amcası Abbas'la görüştü:

— Amcam ve kardeşin Ebu Talib'in geçim sıkıntısı çektiğini biliyorsun. Senin ve benim durumumuz ondan daha iyi. Gel, biz seninle onun çocuklarından bazılarını yanımıza alalım. Ne dersin?

Amca Abbas bu teklife sıcak bakınca birlikte Ebu Talib'in evine gittiler. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), o zaman henüz çocuk olan Hazreti Ali'nin kendisiyle kalmasını istedi. Ebu Talib bu teklifi sevinerek kabul etti. Hazreti Abbas da Hazreti Ali'nin ağabeyi Hazreti Cafer'i yanına aldı. Bu olay gerçekleştiğinde Efendimiz otuz altı yaşına gelmişti. Hazreti Ali, böylece daha çocuk yaştan itibaren

Sevgili Peygamberimiz’le birlikte yaşama şerefine ulaşmış oldu.

Kâbe Hakemliği

Yağmur, seller ve son bir yangın sebebiyle Kâbe çok yıpranmıştı. Mekke’li kabileler, Kâbe’yi İbrahim Aleyhisselam’ın yaptığı temeline kadar yıkıp yeniden inşa ettiler. Bu önemli görevde, Mekke’nin bütün kabilelerinin pay sahibi olması için duvarlar her kabileye bir bölüm verilerek örüldü. Bu iş tamamlandıktan sonra da sıra, Cennet’ten gönderilen kutsal taş Hacerü’l-Esved’i yerine koymaya geldi.

Fakat her kabile, bu işi yapma şerefine sahip olmak istediğinden büyük bir anlaşmazlık çıktı. İnsanlar ne yapacaklarını bilemez halde beklerken, aralarındaki en yaşlı kişi fikrini söyledi:

— Şu kapıdan ilk girecek kişiyi aramızda hakem yapalım.

Bunu söylerken bir yandan da Kâbe’ye açılan Beni Şeybe Kapısı’nı işaret ediyordu. Orada bulunanların hepsi, grubun içindeki en yaşlı zatlardan olan Huzeyfe’nin bu teklifini kabul etti. Beni Şeybe Kapısı’na bakarak ilk girecek kişiyi beklemeye başladılar.

İşte tam bu sırada, dürüstlüğünü ve üstün ahlakını her zaman takdir ettikleri Muhammedü'l-Emin'in geldiğini gördüler. Sevinçle:

— İşte El-Emin geliyor! Onun kararına razıyız, dediler.

Bu sıkıntılı halin üzerine Mekke'nin en güvenilir insanının gelmesi grubu sevindirmişti. Onun meseleyi en güzel şekilde çözeceğine gönülden inanıyorlardı.

Hiç vakit kaybetmeden durumu ona anlattılar. İsteği üzerine hemen bir örtü getirdiler. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), önce Hacerü'l-Esved'i getirilen örtünün üzerine koydu. Sonra da her kabileden bir temsilci çağırıp onlara:

— Kabileniz adına örtüden tutun! Sonra da hep birlikte onu yukarı kaldırın, dedi.

Taş, konulacağı yere kadar kaldırılınca Hacerü'l-Esved'i kucaklayıp kendi elleriyle yerine yerleştirdi. Büyük bir kavgayı ortadan kaldıran bu hakemlik herkesi memnun etmişti. Bu sırada Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) otuz beş yaşındaydı.

İnsanlığın Üzücü Hali

Kabileler, Kâbe'nin tamirinde pay sahibi olmayı çok önemsiyorlardı. Ancak bu kadar önemsemelerine rağmen kutsal mekân Kâbe'nin gerçek kimliğinden uzaklaştığı bir dönem yaşıyordu. Allah'ın evi Kâbe, taştan yapılmış sahte ilahlarla doldurulmuştu. Hazreti İbrahim'in dinini unutmuş olan insanlar, cansız putlarla oyalanıyordu. Hak ve hakikatten uzaklaşmıştı. Güçlü olanın zayıfı ezdiği bir hayat yaşıyordu.

Kendi evinde hayatını tertemiz sürdüren Peygamber Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) bu toplum düzeni çok rahatsız ediyordu. Ahlaksızlık iyice artmıştı. İçki, kumar ve faiz sıradan şeyler hâline gelmişti. Toplumda kadınların hiçbir değeri yoktu. Pazarda herhangi bir mal gibi parayla alınıp satılıyorlardı. Kız çocukları hor görülüyor, hatta diri diri toprağa gömülüyordu.

Doğduklarında aralarında hiçbir fark olmayan insanlar; hür, köle, asil gibi sınıflara ayrılmıştı. Hakkı yenmeyen kimse yoktu. Çok basit sebeplerden

savaşlar çıkıyor, bir su yüzünden insanlar öldürölüyordu. Çarşıdaki insanların çoğu sahtekârđı. Yalan konuşmayan insanların sayısı oldukça azdı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi insanlar bir de kendi elleriyle yaptıkları putlara tapıyorlardı.

Bütün bu yanlışlar, Efendiler Efendisi'ni (sallallahu aleyhi ve sellem) çok üzüyordu. Sürekli insanları bu zavallı hallerinden kurtarmak için çözümler düşünüyordu.

Yine bir gün insanların kurtuluşunun nasıl olacağını düşündüğü sırada bir ses duydu. Ses, “Ya Muhammed!” diyordu. Sesin nereden geldiğı, kimin seslendiğı belli olmuyordu. Bu sesi Efendiler Efendisi farklı zamanlarda tekrar tekrar duyacaktı. Bazen de kendisine parlayıp görünen bir ışıık oluyordu. Bu hâl, aralıklı bir şekilde tam bir yıl devam etti.

Kâinatın Sultanı otuz dokuz yaşına gelmişti. Zaman su gibi akıyor, günler haftaları; haftalar ayları kovalıyordu. İnsanlığın, kâinatın beklediğı mesaj yaklaşıyordu.

Hira Mağarası

Sevgili Peygamberimiz'in yaşı kırka yaklaşmıştı. Bazen parlak ışık görüyor, bazen de kendisine seslenildiğini duyuyordu. Bu ışık ve ses olayları yeni bitmişti ki bu defa Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) sık sık rüya görmeye başladı. Gece, uyku ile uyanıklık arası bir haldeyken gündüz olacak işler kendisine gösteriliyordu. Gece rüyasında ne gördüyse, gündüz apaçık onların gerçekleştiğini görüyordu.

Bu rüyalar altı ay kadar sürdü. Efendiler Efendisi, bir yandan yaşadığı bu olağanüstü hâllerin sırrını çözmeye çalışıyordu. Bir yandan da sürekli Yüce Yaratıcı'yı ve insanların dünyaya gönderiliş gayesini düşünüyordu. Bütün bunları sakince düşünebilmek için toplumdan uzaklaşıp yalnız kalmayı tercih ediyordu.

Peygamber Efendimiz'in yıllardır devam ettiği bir âdeti vardı. Her sene Ramazan ayını Nur Dağı'nın tepesindeki Hira Mağarası'nda geçiriyordu. Burada Yüce Allah'ı düşünüyor, Hz. İbrahim'in getirdiği dine

göre ibadet ediyordu. Kırk yaşına geldiği bu Ramazan ayında da yine Hira'ya gidecekti. Hadice validemizin hazırladığı azık elindeydi. Hira, Mekke'ye yaya iki saatlik mesafedeydi. Hava sıcak, yol zorluydu. Ama Peygamber Efendimiz'in bunları düşündüğü yoktu. O, sadece Rabbini düşünüyordu. Nihayet mağarasına vardı.

Mağaranın girişi Kâbe'ye bakıyordu. Bir kişinin başını eğmeden giremeyeceği büyüklükte ve uzunluktaydı. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) orada gece gündüz ibadet ediyordu. Gündüzleri Hadice validemiz kendisini ziyaret ediyor, ona yiyecek bir şeyler getiriyor, hatırını sorup ayrılıyordu.

İlk Vahiy

Ramazan ayının on yedinci günü, sabahın seher vaktiydi. Günlerden pazartesiydi. Ortalık çok sessizdi. Adeta her yer Kâinatın Sultanı'na (sallallahu aleyhi ve sellem) söylenecek şeyleri beklemekteydi.

Derken vahiy meleği Cebrail mağaraya geldi. Her taraf nurla ve mis gibi kokularla dolmuştu. Cebrail, Peygamber Efendimiz'e selam verdikten sonra O'na sıkıca sarıldı ve bıraktı. Tebessümle ve gür bir sesle:

— Oku, dedi.

Peygamber Efendimiz, bu durum karşısında çok heyecanlanmıştı. Korku ve hayret içerisinde:

— Ben okuma bilmem, diye karşılık verebildi.

Cebrail Aleyhisselam tebessüm ederek tekrar O'na sıkıca sarılıp bıraktı ve yine:

— Oku, dedi.

Peygamberimiz aynı cevabı verince, vahiy meleği isteğini üçüncü kez tekrarladı. O zaman Peygamberimiz:

— Söyle, ne okuyayım? diye sordu.

Bunun üzerine Cebrail, Allah Resulü'ne Allah'tan getirdiği Alak Suresi'nin ilk beş ayetini okudu:

"Oku! Seni yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı pıhtılaşmış bir kandan yarattı. Oku! Senin Rabbin kalemle (yazmayı) öğreten, İnsana bilmediğini bildiren, bol ihsan ve kerem sahibidir."

Peygamber Efendimiz, büyük bir heyecanla bu ayetleri tekrar etti. Ayetler kalbine ve diline iyice yerleşmişti ki Cebrail, geldiği gibi aniden ortadan kayboluverdi.

Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), ne yaşadığını anlamaya çalışıyordu. Kalbi heyecandan duracak gibiydi. Mağaradan derhal çıkarak evine doğru koşmaya başladı.

Yolda giderken dağ taş, canlı cansız ne varsa hepsi Efendimiz'i selamlıyor ve O'na:

"Esselamü aleyke ya Resulallah!" diyordu.

Heyecanı büsbütün artan Peygamberimiz, nihayet evine gelmişti.

İçeri girer girmez Hadice annemize: "Beni örtün!" dedi. Hazreti Hadice, Efendimiz'deki farklı durumu hemen sezmişti. Buna rağmen neler olduğunu sormadan Efendimiz'i yatağına yatırıp üzerini örttü. Merakla eşinin kalkmasını beklemeye başladı. Bir müddet sonra uyanan Peygamberimiz başından geçenleri eşine bir bir anlattı. Sonra da:

— Korkuyorum, ey Hadice, dedi.

Hadice annemiz tebessüm ederek Efendiler Efendisi'nin yanına oturdu. Sonra O'na:

— Hiçbir korku ve endişe duyma, hiç üzülmel! Allah, senin gibi bir kulunu asla utandırmaz. Ben biliyorum ki sen sözün doğrusunu söylersin, akrabalarına yakın ilgi gösterir, emaneti sahibine ulaştırırsın. Fakirlere yardım eder, kabilene iyilikte bulunursun. Ben senin bu ümmetin peygamberi olacağını ümit ediyorum, dedi.

Beklenen Peygamber

Bu olağanüstü olayların ne anlama geldiğini birilerine sormaya karar verdiler. Hemen Hazreti Hadice'nin amcasının oğlu Varaka'ya gittiler ve olanları anlattılar.

Varaka, Efendiler Efendisi'ni (sallallahu aleyhi ve sellem) sonuna kadar dinledi. Dinlerken renkten renge giriyordu. Efendimiz sözlerini bitirince Varaka kollarını iki yana açıp:

— Bu senin gördüğün, Allah'ın Musa Peygamber'e gönderdiği melektir. O, vahiy getiren melektir; Cebrail'dir. Sen de bu ümmetin peygamberisin. Ah, keşke halkı bu yeni dine çağırdığın günlerde yaşasam da sana bütün gücümle yardım edebilseydim, dedi.

Varaka zaten yıllardır bu günü bekliyordu. Bu anlatılanlardan, son peygamberin artık geldiğini ve O'nun karşısında duran Hazreti Muhammed Aleyhisselam olduğunu anlamıştı.

İlk vahiyden kırk gün sonra Kâinatın Efendisi, bir gün evine doğru giderken gökten bir ses işitti.

Mübarek başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Orada bir kürsüye oturmuş olan Cebrail'i gördü. Ürpererek yere çöktü. Çok heyecanlanmıştı. Derhal eve gelip Hazreti Hadice'ye:

— Beni örtünüz! dedi.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) örtünün altındayken Yüce Allah, Müddessir Suresi'nin ilk beş ayetini indirdi:

Ey örtüsüne bürünen peygamber!

Kalk da insanları uyar!

Rabbini yücelt!

Elbiseni temiz tut!

Putlardan uzak durmaya devam et!

Bu olaydan sonra da Kur'an tamamlanana kadar yıllar boyu ayetler inmeye devam etti.

İlk İnananlar

Kâinatın Efendisi, son gelen ayetle birlikte dünyadaki bütün insanları uyarmakla görevlendirilmişti. Yüce Allah, insanlar için din olarak İslam'ı, peygamber olarak da Hazreti Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) seçmişti.

Sevgili Peygamberimiz, Allah'tan aldığı emirleri ilk olarak eşi Hazreti Hadice'ye anlattı. Ondan, peygamberliğine inanmasını istedi. Zaten yıllardır bu günü bekleyen Hadice annemiz bu teklifi hiç tereddüt etmeden kabul etti. Böylelikle Peygamber Efendimiz'e ilk inanan insan olma şerefi onun oldu.

Bu olaydan kısa bir süre sonra, Sevgili Peygamberimiz'in Hira'dan döndüğü bir gün, Cebrail Aleyhisselam tekrar karşısına çıktı. Güzel bir insan kılığında olan Cebrail Aleyhisselam, ayağının topuğuyla yere vurunca yerden su kaynadı. Cebrail bu suyla abdest aldı. Sonra Peygamber Efendimiz de aynen onun gibi abdest aldı. Ardından Cebrail Aleyhisselam, Sevgili Peygamberimiz'e iki rekât

namaz kıldırđı. Ayrılmadan önce de Kâinatın Sultanı Efendimiz'e:

— Ey Muhammed! Bundan sonra abdesti benim öğrettiğim gibi al. Namazı da benim öğrettiğim gibi kıl, dedi.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de bu abdest ve namazı eşı Hazreti Hadice'ye öğretti. Bundan sonra birlikte iki rekât namaz kıldılar. Böylece Peygamberimiz'in arkasında ilk namaz kılan kişı Hazreti Hadice olmuştı.

Peygamberimiz ile Hadice annemizin birlikte kıldıkları namazların birinde, Hazreti Ali onları görmüştü. Namaz bitene kadar merakla onları izledi. Namaz bitince de Peygamber Efendimiz'e sordu:

— Bu yaptığınız nedir?

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ona:

— Ey Ali! Bu, Allah'ın seçtiğı, beğendiğı dindir. Ben seni bir olan Allah'a iman etmeye davet ediyorum. İnsana hiçbir fayda ya da zararı olmayan putlara tapmaktan da seni sakındırırım, dedi.

Sonra da Hira'da gelen ayetlerden ve Cebrail'den bahsetti.

Bu teklif karşısında küçük Ali şaşırılmıştı. Düşünmek için süre istedi. Bütün gece Allah Resulü'nün söylediklerini düşündü. Ertesi sabah erkenden Peygamberimiz'in yanına gelerek iman ettiğini söyledi. Daha o günlerde on yaşında bir çocuk

olan Hazreti Ali'nin iman etmesi, Peygamber Efendimiz'i fazlasıyla sevindirdi.

Artık üç kişi olmuşlardı: Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), sevgili eşi ve yeğeni.

O dönemde yeni bir dinden bahsetmek oldukça zordu. Putlara ve ateşe tapılıyordu. Ayrıca henüz açıktan tebliğ emri gelmemişti. Ancak putperestler, bir şekilde Efendimiz'in peygamber olarak görevlendirildiğini duydular.

Putlara taparak Allah'a ortak koşan müşriklerin bu habere verdikleri tepki çok sertti. Bu hadise onlar açısından olacak şey değildi. şimdi putlar bırakılıp tek bir Yaratıcı'ya mı ibadet edilecekti? Kendi aralarında Efendimiz için olmayacak sözler söylemeye başladılar. O'na inanmamayı tercih etmişlerdi. Yeni dini kabul edip de kuralsız, başına buyruk hayatı terk etme fikri pek de hoşlarına gitmemişti.

Kavminin kendisine inanmaması Sevgili Peygamberimiz'i çok üzüyordu. Halbuki Efendimiz'in o güne kadar şaka için bile yalan söylediğine şahit olan yoktu.

Sadık Dostun İmanı

Efendiler Efendisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) en yakın arkadaşı Hazreti Ebû Bekir, gençlik yıllarından itibaren kervanlarla Mekke dışındaki şehirlere giderdi. Henüz on sekiz yaşında bir delikanlı iken, ticaret için Şam'da bulunduğu gecelerden birinde bir rüya gördü.

Rüyasında bir ay Mekke'ye iniyordu. Mekke'ye inen bu aydan her eve bir parça giriyordu. Sonra da parçalar hâlindeki ay, bir araya gelerek kendi evinde toplanıyordu. Bu rüyadan çok etkilenen Hazreti Ebû Bekir, sabah olur olmaz rüyasını bir Hristiyan bilgini olan Rahip Bahira'ya anlattı. Bahira ona:

— Buraya hangi şehirden geldin? diye sordu.

— Mekke'den geldim, diye cevap verdi Hazreti Ebû Bekir.

— Mekke'de kimlerdensin? Hangi kabiledensin?

— Kureyş kabilesinden.

— Peki, ne iş yapıyorsun?

— Tüccarım. Ticaretle uğraşıyorum.

— Allah rüyanı doğru çıkarırsa, senin kavminden bir peygamber gelecek. Sen de sağlığında ona çok yardım edeceksin. O vefat edince de onun halifesi olacaksın.

Hazreti Ebû Bekir bu yaşadıklarını bir sır olarak sakladı ve kimseye söylemedi. İşlerini tamamlayıp Mekke'ye geri döndü.

Bu rüyanın üzerinden tam yirmi yıl geçmişti. Arada geçen sürede Hazreti Ebû Bekir bu rüyayı ve Rahip Bahira'dan dinlediği yorumu kimseye anlatmadı. Yine bir Şam yolculuğundan yeni dönmüştü. Arkadaşlarının yanına giderek onlara:

— Ben yokken Mekke'de yeni bir gelişme var mı? diye sordu.

Onlar:

— Evet ya Ebû Bekir! Yeni bir gelişme var. Hem de başımızı çok sıkıntıya sokacak, korkunç bir gelişme. Senin yakın dostun Muhammed, peygamber olduğunu söylüyor. Bundan sonra tek olan Allah'a ibadet edip putlara tapmaktan vazgeçecekmişiz. Eğer arada sen olmasan, onun icabına çoktan bakacaktık. Seni bekledik; belki sen onu bu davadan vazgeçirirsin, dediler.

Hazreti Ebû Bekir, Peygamberimiz ile çocukluğundan beri samimi arkadaştı. O'nun yalan söylediğini hiç görmemişti. Ne kadar güvenilir ve doğru sözlü olduğunu da gayet iyi biliyordu. “Bugüne

kadar insanları kandırmayan biri, Allah adına yalan söyleyemez.” diye düşünerek Efendimiz’in yanına gitmeye karar verdi. Hem zaten uzun zamandır yakın dostunu göremediğinden dolayı çok özlemişti.

Kafasında bu düşüncelerle ilerlerken yolda Efendiler Efendisi Sevgili Peygamberimiz ile karşılaştı. İlk olarak Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) söze girdi:

— Nereye gidiyorsun ey Ebû Bekir?

— Sana geliyordum ya Muhammed. Peki, sen nereye gidiyordun?

— Ben de sana geliyordum.

— Ey arkadaşım! Bana bazı yakınlarım seninle ilgili haberler verdiler. Bunlar doğru mu?

— Konuştuğun kişiler sana neler söyledi ey Ebû Bekir?

— Ya Muhammed! Senin için, yeni bir din getirmiş ve bu dinin peygamberiymiş diyorlar. Bütün bunlar doğru mu?

Sevgili Peygamberimiz bu sözlere tebessüm etti. Sonra ona:

— Ey Ebû Bekir! Ben sana ve bütün insanlara gönderilmiş Allah Resûlü’yüm. İnsanları tek olan Allah’a iman etmeye çağırıyorum. Haydi, sen de bunlara iman et, dedi.

— Peki, bu söylediğin şeylere delilin nedir?

— Yıllar önce Şam’da görmüş olduğun ve Bahira’ya yorumlattığın rüyadır, diye cevap verdi Peygamberimiz (şallallahu aleyhi ve sellem).

Hazreti Ebû Bekir’in kafasında o anda bir şimşek çaktı. Yıllar önce gördüğü rüyayı ve yorumunu hatırladı. Üstelik bu rüyadan kimseye de bahsetmemişti. Zaten Kâinatın Sultanı’nın sözüne güveni tamdı. O anda hiç tereddüt etmeden iman etti. Bu, Peygamber Efendimiz’i dünyada en çok sevindiren olaylardan biri oldu.

Zor Günler

Üç yıl sürecek olan gizli davet dönemi başlamıştı. İlk inananların büyük gayretleriyle Müslümanların sayısı birer birer artıyordu. İslam'ın anlatıldığı ve yeni gelen ayetlerin okunduğu görüşmeler çoğu zaman Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) evinde yapılıyordu. Bu dönemde iman edenlerin sayısı ancak otuza ulaşmıştı.

Müşrikler bu gelişmelerden haberdar oluyor ve olan bitenden hiç hoşlanmıyorlardı. İlk akıllarına gelen, zayıf ve g cs z kişileri engellemeye çalışmak olmuştu. Pek çok kişiyeye çok eziyet ettiler. Ancak vahiy, inananlara sabrı tavsiye ediyordu.

Takip eden zaman içinde Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), önce yakın akrabasını, sonra tüm insanları imana davet etti. Kendisinden  nceki peygamberlerin dediği gibi:

— Gelin, siz de kendisinden başka ilah olmayan tek Allah'a kul olun, diyordu.

Açık tebliğden sonra Mekke’de bu gelişmeleri duymayan kalmamıştı. Fakat bu durum müşrikleri oldukça tedirgin ediyordu.

Efendimiz’in hak dine davetini durdurmak için akıllarına gelen her şeyi yaptılar. O’nun insanlarla konuşmasını engellemeye çalıştılar. Amcası Ebu Talib’e şikâyet ettiler. Kızlarının evliliklerini bozarak kutlu aileyi incittiler. Oğlu vefat ettiği sabah, soyu kesildi düşüncesiyle aralarında gülüşüp eğlendiler.

Diğer yandan iman eden Müslümanlara da baskılarını artırarak devam ettirdiler. Bunun üzerine Allah Resûlü, sahabilerden Erkam’ın Safa Tepesi’ndeki evine taşındı. Sonra da iman daveti oradan yürütüldü.

Bu süreçte bir grup Müslüman da Peygamber Efendimiz’in yönlendirmesiyle Habeşistan’a hicret etti. Böylece baskı ve işkence ortamından kurtuldular. Kendilerine iyi davranılan bu ülkede özgürce ibadet ettiler.

Müşrikler, Müslümanların başka bir ülkede iyi muamele görmesine çok kızdılar. Üstelik onları geri almayı denedilerse de başaramadılar. Ancak henüz bu kızgınlık geçmeden, onları üzen bir başka önemli hadise yaşandı.

Peygamber Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) amcası Hazreti Hamza iman ederek sevgili

yeğeninin yanında yerini aldı. Bundan böyle O'ndan ayrılmayacağını müjdesini verdi:

— Ey kardeşimin oğlu! Ben eminim ki sen iyi ve doğruyu temsil ediyorsun. Hiç endişe duymadan dinini anlat.

Hazreti Hamza, Mekke'nin en güçlü adamlarından biri idi. Onun şehadeti Müslümanların yüreğine ferahlık, müşriklerinkine ise korku saldı.

İslam'ın lehine bu kadar gelişme yaşanınca müşrikler, bu işi artık kesin olarak bitirmeyi düşündüler. Sonunda aralarında yaptıkları bir toplantıda, Sevgili Peygamberimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) öldürme kararı aldılar. Fakat bunu kim yapacaktı? Nasıl yapacaktı? Henüz bilmiyorlardı.

Öldürme Planları

Efendiler Efendisi'ni (sallallahu aleyhi ve sellem) öldürme planlarının konuşulduğu toplantıyı başından sonuna kadar dinleyen ve sessiz duran biri vardı. Bu kişi develerle güreşir, aslan avına çıkardı. Çok yiğitti. Kimse ona karşı kılıç kullanmaya cesaret edemezdi. Uzun boylu, güçlü, tam bir savaşçıydı. Gür sesiyle:

— Ben, dedi. Bu işi ben yaparım. Yeni bir din getirmek, putlarımız hakkında ileri geri konuşmak neymiş, ben ona gösteririm.

— Evet, gerçekten içimizde bu işi yapabilecek en cesur olanımız sensin, dediler sevinçle.

Efendiler Efendisi'ni öldürmeye niyetlenen bu kişi, Hattab oğlu Ömer'di. Silahlarını kuşandı ve hızlı adımlarla Peygamber Efendimiz'in kaldığı yere doğru yürümeye başladı. Yolda, Allah'a ve Resûlü'ne inanan ama imanını gizleyen Nuaym bin Abdullah ile karşılaştı. Hazreti Nuaym ona:

— Ey Ömer, böyle sert adımlarla nereye gidiyorsun? diye sordu.

— Yeni bir din getirdiğini söyleyen şu Muhammed’i öldürmeye! Üstelik putlarımıza da dil uzatıyormuş. “Onlar hiçbir fayda vermez.” diyormuş, diye cevap verdi Ömer.

— Bence sen ondan önce kendi kız kardeşini yola getirsen iyi olur. Duyduğuma göre kardeşin Fâtıma ve kocası da ona inananlardandır.

— Doğru mu söylüyorsun? Eğer bu söylediklerin yalansa, bil ki seni öldürürüm!

Yolda Ömer ile karşılaşan Hazreti Nuaym, durumu Peygamber Efendimiz’e haber vermek için zaman kazanmak istemişti. Ömer, kız kardeşinin evine doğru yolunu değiştirince, Hazreti Nuaym da Peygamber Efendimiz’in yanına giderek duyduklarını ona anlattı.

Ömer, o hızla kız kardeşinin evine gitti. Evi dışarıdan dinledi. İçeride sesli bir şekilde bir şeyler okunuyordu. Bu sözler şiire ya da başka bir şeye benzemiyordu. Daha fazla bekleyemeyen Ömer, kapıyı yumruklamaya başladı. Kız kardeşi geç de olsa kapıyı açınca içeri dalan Ömer:

— Demek siz de Muhammed’in getirdiğı dine girdiniz, öyle mi? dedi.

Kız kardeşi Fâtıma ve eniştesinden bir ses çıkmayınca:

— Ben sizi yola getirmesini bilirim! diye gürledi. Sonra her ikisine de birer tokat attı. Yerde

acıyla kıvranan Hattab kızı Fâtıma, içinden gelen imanla haykırdı:

— Evet, biz bu yeni dine iman ettik! İnsanın kendi eliyle yaptığı putlardan hiçbir fayda gelmeyeceğine inandık. Bir olan Allah’a iman ettik. Muhammed’in Allah’ın Resûlü olduğuna da iman ediyoruz! Artık bizi öldürsen bile bundan vazgeçmeyeceğiz!

Kız kardeşinin ve eniştesinin bu kararlı tutumu, Ömer’i çok etkilemişti. Kalbinde onlara karşı bir yumuşama hissetti. Sonra yumuşak bir sesle:

— Biraz evvel okuduğunuz şeyler neydi? diye sordu.

Okunan şeyler Kur’an ayetleriydi. Okuyan kişi de, Fâtıma ve kocasına İslam’ı anlatmak için gelen Hazreti Habbab’dı. Ömer’in kapıyı yumrukladığı sırada bir köşeye saklanmıştı. Onun ses tonundan ayetleri gerçekten merak ettiğini anladı. Birden ortaya çıkan Habbab:

— Onlar, Allah Resûlü’ne inen Kur’an ayetleridir, ey Ömer! dedi.

Şaşkın bir şekilde Habbab’a bakan Ömer ona:

— Sen burada ne yapıyorsun? diye sordu.

— Kardeşinle eniştene Kur’an’ı öğretmek için buradaydım.

— O ayetleri bana verir misin? Okumak istiyorum.

— Ama senin abdestin yok ki! Kur'an'ı sadece abdesti olanlar okuyabilir.

Bunun üzerine Ömer abdest aldı, temizlendi. Sonra yavaş yavaş, tane tane ayetleri okumaya başladı. Bir ayet okuyor, sonra düşünüyordu. Sonra bir ayet daha... Bütün bunlardan sonra Ömer'in kalbi yumuşadı ve iman etmek istedi. Hazreti Habbab'a dönerek:

— Beni ona götürür müsün? dedi.

Bunun üzerine beraber Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gittiler. Fakat onu öldürmek için değil, ona iman etmek için...

Peygamberimiz, o sırada Erkam'ın evinde bulunuyordu. Efendimiz'in yanına giderken Habbab sevinçten uçacak gibiydi. Arkasını dönüp Fâtıma ve kocasına tebessüm etti. Sonra da ilerlemiş olan Ömer'e yetişmek için hızlandı.

Sevgili Peygamberimiz, Ömer'in iman etmesini çok istiyordu. Çünkü o, Mekke'de hatırı sayılır, güçlü bir insandı. O Müslüman olursa inananların gücü daha da artacaktı. Böylece Müslümanlara yapılan eziyetler biraz olsun azalacaktı.

Sonunda Peygamber Efendimiz'in yanına girdiler ve Ömer iman etti. Bu güzel gelişmeye Peygamber Efendimiz ve yanındaki sahabiler o kadar çok sevindiler ki hep birlikte tekbir getirdiler.

Hazreti Ömer'in yaşadığı bu büyük değişimi gizlemeye hiç niyeti yoktu. Efendimiz'in yanından ayrılarak Kâbe'ye gidip tavaf yaptı. Onun bu hâlini gören müşrikler şaşkın şaşkın bakarken:

— Artık işimiz daha da zor. Ömer de onların tarafına geçmiş! demekten kendilerini alamadılar.

Hazreti Ömer, iman etmeden önce Mekke'de bulunduğu ne kadar meclis, toplanma yeri varsa hepsini tek tek dolaşarak gür sesiyle iman ettiğini ve artık tek olan Allah'a inandığını haykırdı.

Bir anda Ömer'in Müslüman olduğunu duymayan kalmadı. Bu gür ses, İslam'ın ikinci halifesi olarak din düşmanlarının korkulu rüyası olacak ve Allah düşmanlarının başına bir balyoz gibi inecekti.

Hazreti Ömer'in iman etmesiyle Müslümanların sayısı kırkı bulmuştu. Bundan sonra İslam, gizli değil açıktan anlatılacaktı. Bu iş, iğneyle kuyu kazmaya çalışmak gibiydi. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), etrafındaki bu bir avuç insanla bütün bir insanlığın kurtuluşu için gece gündüz sabırla çalışacaktı.

Boykot Kararı

Hazreti Hamza ve Hazreti Ömer'in iman etmelerinin ardından Mekke'nin azılı müşrikleri bu işi tamamen bitirmek adına Sevgili Peygamberimizi öldürmeye yemin ettiler. Onların bu kararını Ebu Talib duymuştu. Yeğenini bu düşmanlardan koruma adına bütün akrabalarını da yanına alarak dedelerinin toprağı olan bir mahalleye taşındılar. Ebu Talib Mahallesi denilen bu yerde Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) akrabalarının arasında olacağından O'na suikast yapmaya kimse cesaret edemeyecekti.

Peygamber Efendimiz ile birlikte diğer Müslümanlar da Mekke'ye çok yakın olan bu mahalleye taşındı.

Müşrikler ise bu yeni durum karşısında şeytanca bir fikir ürettiler. Ebu Talib Mahallesi'ne çekilenlere karşı boykot ilan ettiler. Böylece Sevgili Peygamberimiz'in arkasında olan kabilesi ve onlarla birlikte hareket eden Müslümanlar adeta toplumsal hayatın dışında bırakıldılar. Artık onlarla alışveriş yapılmıyordu. Hac döneminde bile yiyecek içecek bir şeyler almak için Mekke'ye indiklerinde onlara alışveriş yapma imkânı verilmiyordu. Kız alma-verme

olayı ortadan kaldırılmıştı. Açlıktan ağlayan çocuk sesleri geceleri Mekke'den bile duyulur hâle geldi ama hiçbir müşrik insafa gelmedi.

Üstelik zulüm adına aldıkları bu kararları yazıya geçirmişler ve Kâbe'nin duvarına asmışlardı. Herkesin bu kararlara uyma mecburiyeti vardı. Hazreti Hatice'nin bütün malı bu boykot yıllarında tükendi. O, bütün servetini Peygamberler Peygamberi'nin yolunda harcadı.

Müşriklerin planlarının aksine boykot yılları İslam'ın daha çok duyulmasına ve bilinmesine vesile oldu. Bu da müşrikleri daha da kızdırdı.

Üç yılın sonuna gelinmişti ki boykotu bitirecek bir mucize yaşandı. Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Kâbe'nin duvarına asılı o yazılı metnin bir kurtçuk tarafından yendiğini, sadece metnin baş tarafındaki “Bismike Allahümme” kelimesinin kaldığını söyledi. Ebu Talib de gidip Mekkelilere yeğenin verdiğ haberi ulaştırdı:

— Eğer bu konu O'nun dediği gibiyse bu zulmü kaldırın. Yok, öyle çıkmazsa O'nu size teslim edeceğim, dedi.

Hep birlikte gidip gördüler ki durum Allah Resûlü'nün haber verdiğ gibiydi. Kâbe'ye asılı metinde sadece Yüce Allah'ın ismi şerifi duruyordu. Böylece müşrikler üç yıllık boykotu kaldırmak zorunda kaldılar.

Hüzünlü Günler

Boykot henüz sona ermişti ki, Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) çocukluğundan beri himaye eden ve müşriklere karşı her zaman koruyan amcası Ebu Talib öldü. Bu duruma Efendiler Efendisi çok üzüldü. O, artık Mekke'de sahipsiz kalmıştı. Müşriklere karşı hep yeğeninin yanında olan şefkatli amca bundan böyle olmayacaktı.

Bu üzüntünün üzerinden daha üç gün geçmemişti ki, bu defa Efendimiz'in çok sevdiği, kıymetli eşi, yeryüzünün en hayırlı kadını Hazreti Hatice annemiz vefat etti.

Peygamber Efendimiz'i peş peşe gelen bu ölümler çok üzdü. Ölenlerden biri, kendisini malıyla canıyla her zaman Allah'a ve Resûlü'ne adanmış Hazreti Hatice idi. Diğeri ise Efendiler Efendisi'ni çocukluğundan beri himaye eden Ebu Talib... Biri çok sevilen bir eş, diğeri çok sevilen bir amca. İki bulunmaz yardımcı, iki değişmez vefa insanı...

Kısa bir süre sonra Efendimiz, Mekke'de kendisini dinleyen kimse kalmayınca, Mekke'ye yakın bir yer olan Taife gitmeye karar verdi. Belki orada kendisini dinleyip iman edecek insanlar olabilirdi.

Fakat Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), orada umduğunun tam tersini buldu. Taifliler, O'nu yalanlayıp alaya aldılar. Bunlar yetmiyormuş gibi Taif'in serserileri bir araya gelerek Sevgili Peygamberimiz'i taş yağmuruna tuttular.

Peygamber Efendimiz'le birlikte bulunan Hazreti Zeyd, Sevgili Peygamberimiz'in bir önüne, bir arkasına geçerek taşların O'na isabet etmesini engellemeye çalışıyordu. Buna rağmen Kâinatın Sultanı'nın ayakları kanlar içinde kaldı. Hatta mübarek ayakları o kadar acıdı ki yürüyemez oldu. Biricik Peygamberimiz ve Hazreti Zeyd, nihayet Taif'in dışına çıkınca serseri sürüsü onların peşini bıraktı. Bu acımasız, talihsiz olay Taif'in içinden dışına kadar üç kilometre boyunca devam etmişti.

Sevgili Peygamberimiz, amcasını ve eşini daha yeni kaybetmişti. Mekke'de kendisine sahip çıkılmadığı için Taife gelmişti. Onlara Allah'ın varlığını anlatacaktı. Peygamberimiz, Yüce Allah'ın en çok sevdiği insandı. O, bütün dünya için rahmet kaynağıydı.

Yaşadıkları karşısında Sevgili Peygamberimiz hüznlenmişti. Üzgün ve yorgun bir şekilde yürürken Cebrail Aleyhisselam, yanında dağlar meleğiyle Efendimiz'in yanına geldi. Cebrail Aleyhisselam, Peygamberimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem):

— Ey Muhammed! Yüce Allah'ın sana selamı var. Üzülme. Yanımdaki bu melek dağlar meleğidir. Sana yapılanların tamamını Allah gördü. Eğer istersen dağlar meleği şu büyük dağı alıp Taif'in üzerine kapatacak. Böylece orada canlı kimse kalmayacak, dedi ve dağları işaret etti.

Bu sırada onlardan biraz uzakta olan Hazreti Zeyd de Taife doğru bakıp kalmıştı. Hem çok üzgün hem de çok kızgındı. Sevgili Peygamberimiz'e yapılanları bir türlü kabullenememişti.

Ancak Efendiler Efendisi, en zorda kaldığı bu anda bile kendisine kötülük yapan bu insanları affetti. Cebraîl'in sözlerine şöyle karşılık verdi:

— Hayır, böyle bir şey istemem. Onlar şimdi ne yaptığını bilmeyen cahillerdir. Umulur ki ileride bu insanların içinden bir kişi iman eder.

İnsanlığın en merhametlisi olan Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), en zor anında bile kendisine düşmanlık edenlerin kötülüğünü istemiyordu. Böylece engin şefkatini bütün dünyaya bir kere daha gösteriyordu. Bu affedişler, O'nun hayatında hep olacaktı. Çünkü O, rahmet peygamberiydi.

Miraç Olayı

Taif olayının üzerinden çok az bir zaman geçmişti ki, Miraç olayı gerçekleşti. Peygamber Efendimiz, bir gece vahiy meleği Cebrail ve Burak adlı bir binek tarafından Mekke'den alındı. Oradan Kudüs'e, Mescid-i Aksa'ya götürüldü. Oradan da göğe yükselerek bütün peygamberlerle görüştü. Onlara imam olup namaz kıldırıldı. Son olarak Yüce Allahımızla yüz yüze görüştü.

Her şeyin sahibi Yüce Mevlamız, bu olayla adeta en sevgili kulu Peygamberimiz'i teselli ediyordu. Çünkü Peygamberimiz çok kısa bir süre önce amcasını, hemen ardından eşini kaybetmişti. Bu acı kayıplara rağmen davasını anlatmaya Taife gitmiş ve orada da kendisini çok üzmüşlerdi.

Yüce Allah, Miraç olayıyla Sevgili Peygamberimiz'e adeta şöyle diyordu:

— Ey Muhammed, sakın üzülmeyin! Dünyada yaşadığınız sıkıntıların hiçbirisi seni üzmesin. Bak, Ben senin yanındayım.

Miraç'tan Peygamberimiz'in biz ümmetine
getirdiği hediye de beş vakit namaz oldu.

Hicret İzni

Sevgili Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) amcasının ölümünden sonra Mekke müşrikleri Peygamber Efendimiz'e daha çok baskı yapmaya başladılar. Hakaretlerini artırdılar. Efendiler Efendisi kiminle konuşsa hemen o kişinin yanına gidip,

— Demin sizinle konuşan şu adamın sözlerine aldırış etmeyin. Biz, yalancı olduğu için O'nu aramızdan kovduk, deme terbiyesizliğinde bulunuyorlardı.

Bu eziyetleri yapanların başında Ebu Cehil ve Sevgili Peygamberimiz'in öz amcası Ebu Leheb geliyordu. Ebu Leheb'in eşi Ümmü Cemil de kocasından aşağı kalmıyordu. Efendimiz'in geçeceği yollara dikenli çalılar taşıyarak O'nun mübarek ayaklarının acımasına, hatta kanamasına sebep oluyordu.

Bu kadar hakaret ve işkencenin sonunda Yüce Allah, hem Ebu Leheb'in hem de eşinin Cehennem'e gideceğini ayetle Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve

sellem) bildirdi. Bu olay kutsal kitabımızın 111. suresi olan 'Tebbet Suresi'nde anlatılmaktadır.

Sure mealen şöyledir:

“Kurusun Ebu Leheb'in elleri. Zaten kurudu da. Ona ne malı ne de yaptığı işler fayda verdi. O, alev alev yükselen ateşe girecek. Eşi de boynunda bükülmüş urgan olarak o ateşe odun taşıyacak.”

Müşrikler bunlarla da yetinmeyip O'nun mübarek bedenini ortadan kaldırmayı denediler. Kaç kez öldürmeye çalıştılsa da Yüce Allah, Peygamber Efendimiz'i müşriklerden korudu.

Bu eziyetler sadece Efendimiz'e değil, diğer inananlara da fazlasıyla yapılıyordu. Bu kadar zulüm dayanılmaz olunca Yüce Allah, Müslümanların hicret etmesine izin verdi.

Daha önce Müslümanların bir kısmı Habeşistan'a gitmişti. Şimdi gidilecek yer ise Medine idi. Medine'de Efendimiz'e iman etmiş epey insan vardı.

Bir hac mevsiminde Peygamber Efendimiz'le Akabe'de tanışan bazı Medineliler Müslüman olmuştu. Sonra da memleketlerine gidip tanıştıkları yeni dini orada anlatmışlardı. Böylelikle İslam Medine'de bilinmişti. Mekkelilerin inkârcılığının aksine Medinelilerin davranışları çok yumuşaktı. İslam dinine de büyük bir ilgi duyuyorlardı.

Bu insanlar, Sevgili Peygamberimiz'in çektiği sıkıntıları da iyi bildiklerinden,

— Ya Resûlallah! Ne olur bizim yanımıza Medine'ye gelin. Biz sizi her türlü tehlikeye karşı korumaya hazırız. Sizin için hepimiz seve seve canımızı vermeye razıyız, diyorlardı. Bu tekliflerini birkaç defa yapmışlardı.

Yüce Allah'tan hicret izni gelince Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Mekke'deki Müslümanların Medine'ye gitmelerini istedi. İnananların hemen hepsi Medine'ye gidince sıra kendisine gelecekti. Müslümanlar, küçük gruplar hâlinde ve geceleri Mekke'den birer ikişer ayrıldılar.

Efendimiz Yola ıkıyor

Kim ne planlarsa planlasın, Sevgili Peygamberimiz bizzat Rabbinin koruması altındaydı. Yüce Allah, bu hain toplantıyı ve toplantıda alınan kötü kararı Efendimiz'e bildirdi.

Gönüllerin Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), o gece hicret için Medine'ye yola çıkacaktı. Yeğeni Hazreti Ali'yi yanına çağırarak kendisine emanet edilen malları gösterdi. Hepsini sahiplerine teslim etmesini istedi.

Ne garip bir durumdu bu! Müşrikler, hem Efendimiz'i öldürmeyi planlıyorlardı hem de içlerindeki en güvenilir insanın O olması sebebiyle mallarını Peygamberimiz'e emanet etmişlerdi.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), yapacaklarını Hazreti Ali'ye bir bir anlattı. Hazreti Ali, o gece Efendiler Efendisi'nin yatağında yatacaktı. Ertesi sabahtan itibaren emanetlerin sahiplerine dağıtımını bitirince de onların ardından Medine'ye doğru yola çıkacaktı.

Nihayet gece yarısı oldu. Başlarında Ebu Cehil'in bulunduğu suikast çetesi, Efendimiz'in evini sardı. Sayıları kırk kişiyi buluyordu. Hepsi silahlarını kuşanmış, kırk acımasız, amansız suikastçı. Planlarına göre Sevgili Peygamberimiz, evinden çıkar çıkmaz O'nun üzerine hep birlikte saldıracaklardı. Sonra da hançerleriyle Kâinatın Sultanı'nın hayatına son vereceklerdi.

İnsanlıktan nasibi olmayan suikastçılar evin etrafındayken Peygamber Efendimiz evden çıktı. Yerden bir avuç toprak aldı. Yasin Suresi'nin başından bir kısmını okuyarak mübarek avucundaki toprağı müşriklerin üzerine attı. Sonra da kötülükleri yüzlerine yansıyan bu adamların arasından yürüyerek geçip gitti. Bu sırada Sevgili Peygamberimiz'i öldürmeye gelen adamların hiçbiri Allah'ın izniyle O'nu göremediler.

Yolda giderken Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir adama rastladı. Evinin etrafında bekleyen adamlara kendisini gördüğünü haber vermesini istedi. Adam, Efendimiz'in evinin yanına geldi. Gerçekten evin etrafını sarmış bir sürü adam vardı. Onların başı olan Ebu Cehil'e:

— Şaşarım sizin aklınıza. Evin içinde olmayan birini bekliyorsunuz, dedi.
Ebu Cehil'in suratı morardı. Hırıltılı sesiyle:

— Sen ne demeye çalışıyorsun be adam, diye karşılık verdi.

— Sizler burada Muhammed’i bekliyorsunuz, ama boşuna! Çünkü ben, buraya gelmeden önce O’nu yolda gördüm. Üstelik bana sizlerin burada beklediğinizi söyledi.

— Yalan söylüyorsun, yalan! Hepimiz burada olduğu hâlde evden çıkmış olamaz. Eğer çıksaydı O’nu mutlaka görürdük.

— O, gideceği yere çoktan gitti. Evden çıkarken üzerinize toprak serpmiş. Bakın, hepinizin üstü başı toz toprak içerisinde.

Bunun üzerine müşrikler birbirlerine baktılar. Gerçekten de hepsinin kafası, gözü toprak içerisindeydi. Yüce Allah, bir mucizesiyle Sevgili Peygamberimiz’i onlardan kurtarmıştı.

Fakat müşrikler bu duruma inanmak istemediler. Evin kapısını kırarak içeri daldılar. Ebu Cehil:

— İşte yatak! Bu yatakta yatan da Muhammed’in ta kendisi. Haydi saldırın, dedi. Yatağın yanına varıp örtüyü kaldırdılar. Hep birlikte tam hançerlerini kullanacaklardı ki Ebu Cehil:

— Durun, diye bağırdı. Bu Ali’dir. Sonra ona:

— Muhammed nerede, diye sordular. Hazreti Ali:

— Bilmiyorum, canı nerede olmak istiyorsa oradadır. Hem siz O’nu aranızda görmekten hiç hoşnut değildiniz. O da aranızdan çekti gitti, buna niye şaşırıyorsunuz, diye cevap verdi.

Bunun üzerine müşrikler oradan ayrılıp derhal Kâbe’de toplandılar. Ne yapıp edip Sevgili Peygamberimiz’i bulmaya karar verdiler. O’nun Medine’ye gidişine engel olmaya çalışacaklardı.

Bu düşünceyle derhal Hazreti Ebubekir’in evine gittiler. Hazreti Ebubekir’in kızı Esmâ’ya:

— Baban ve arkadaşı burada mı, diye sordular.
Esmâ:

— Burada değiller, dedi.

— Öyleyse nereye gittiler?

— Nereye gittiklerini bilmiyorum. Hem bilsem de söylemem zaten.

Bu cevap müşrikleri çılgına çevirdi. Esmâ’yı itekleyerek zorla eve girdiler. Evin her yerini aradıktan sonra tekrar Kâbe’de bir araya geldiler. Yaptıkları görüşme sonucunda yeni bir karara vardılar. Aldıkları bu kararı, Mekke sokaklarında tellal bağırarak duyuruyorlardı:

— Muhammed’i ve arkadaşı Ebubekir’i ölü ya da sağ olarak getirene yüz deve verilecektir! Duyduk duymadık demeyin! Bu ikisini ölü veya sağ getirene yüz deve ve başka hediyeler verilecek!

Mağaradaki Bekleyiş

Biricik Peygamberimiz ve sadık arkadaşı Hazreti Ebubekir, Medine'ye doğru yola çıkmışlardı. Fakat Medine'ye her zaman gidilen yoldan değil, farklı bir yoldan gideceklerdi. Gözü dönmüş, yüz deveyle zengin olmayı düşünen herkes onların peşine düşmüştü. Ancak ne yöne gitseler elleri boş dönüyorlardı. Fakat içlerinden bir grup, Sevgili Peygamberimiz'in gittiği yönü tahmin etmişti.

Silahlarını kuşanmış, atlı bir ekip Peygamber Efendimiz ve yol arkadaşı Hazreti Ebubekir'in izini bulmuşlardı. İki kutlu arkadaş, Sevr'deki mağarada saklanıyorlardı. Mağaranın girişine kadar gelen müşrikler birbirlerine seslendiler:

— Gelin, gelin! İzleri burada sona ermiş. O ikisi buradan başka yerde olamaz.

Sevinçle hepsi birden mağaranın ağzına toplandı. Fakat müşrikler oraya gelmeden az önce bir örümcek, mağaranın girişine kocaman bir ağ örmüştü. Hem de öyle bir ağ ki üst üste kat kat. Girişin diğer tarafına ise bir güvercin yuva yapmış,

yumurtasının üzerinde yatıyordu. Yüce Allah'ın bu hadise esnasında orada bitirdiği bir fidan da boy atıp epey gelişmişti.

Mağaranın içinden dışarıdaki azılı düşmanların dizlerinden aşağısı görünüyordu. Müşrikler eğilip içeriye baksalar, hem Kâinatın Sultanı'nı hem de O'nun kutlu arkadaşını görecektlerdi.

Bu sırada Hazreti Ebubekir korkudan titriyordu. Kendisine değil, Efendimiz'e bir zarar verileceğinden endişe ediyordu. Dışarıdaki konuşmalar sürerken Peygamber Efendimiz'e:

— Anam babam sana feda olsun ya Resûlallah! Bana olacaklar umurumda değil. Ancak şu dışarıdakilerin sana bir zarar vermelerinden çekiniyorum, dedi.

Peygamber Efendimiz ona:

— Korkma ya Ebubekir! Allah bizimle beraberdir, dedi.

Aynı anda dışarıda çok hararetli konuşmalar sürüyordu. Müşriklerden biri:

— Bence burada boşuna zaman kaybediyoruz. Eğer Muhammed ve arkadaşı buraya gelmiş olsaydı, şu örümcek ağı bozulmuş olurdu, dedi.

Bir diğeri:

— Evet, doğru söylüyorsun. Hem bu ağ bozulmuş olurdu hem de şu güvercinin yumurtaları kırılır, kendisi de uçup giderdi. Bence örümcek bu ağ

daha Muhammed doğmadan önce yapmış. Haydi, daha fazla vakit kaybetmeyelim. Çok fazla uzaklaşmadan onları yakalayalım, dedi.

Sonra hep birlikte:

— Haydi o zaman, burada daha fazla durmayalım, diye bağrışarak Sevr'den inip oradan uzaklaştılar.

Peygamber Efendimiz ve arkadaşı, Sevr'deki mağarada üç gün beklediler. Bu üç günde müşrikler aramadık yer bırakmadılar. Üçüncü gün sabahın erken vaktinde Hazreti Ebubekir'in kölesi onlara iki tane deve getirdi. Önceden ayarlanmış olan rehberleri de orada onlara katıldı. Böylece Medine'de son bulacak olan yolculuk başlamış oldu.

Takip

Bu zorlu yolculuk daha yeni yarılanmıştı ki müşriklerden Süreka adlı biri onların izini buldu. Gece gündüz atını sürerek onları çölde yakalamıştı. Peşlerinden birinin geldiğini görünce Hazreti Ebubekir çok endişelendi. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) arkadaşına yine,

– Korkma ey Ebubekir! Allah bizimle beraberdir, dedi.

Sonra dönüp Süreka'ya doğru baktı. Efendimiz'in kendisine doğru bakmasıyla Süreka'nın atının ayakları kumlara gömüldü, at adım atamaz hâle geldi. Sevgili Peygamberimiz, önüne dönüp yoluna devam etmeye başlayınca atın ayakları kumdan kurtuldu. Süreka, bunun üzerine tekrar onları takip etmeye başladı. Efendiler Efendisi tekrar kendisine doğru bakınca atının ayakları yine kumlara gömüldü. Üstelik bu kez atın ayaklarının gömüldüğü yerden dumanlar çıkmaya başladı.

Bütün bunların Allah'ın bir mucizesi olduğunu anlayan Süreka:

– Ey Muhammed! Beni burada böyle bırakma. Sen bizim içimizdeki en merhametli insansın. Başıma gelen bu şeylerin Senden kaynaklandığını anladım, dedi.

Peygamber Efendimiz de ona:

– Seni kurtarırım. Ama bir şartım var.

– Söyle ya Muhammed! Şartını yerine getirmeye razıyım.

– Şimdi bizim peşimizi bırakıp geri döneceksin. Eğer bu yöne gelenler varsa onlara engel olacaksın.

– Tamam ya Muhammed! Söylediğini yapacağım. Yeter ki beni bu durumdan kurtar.

Bu konuşmanın üzerine Süreka'nın atı kumlardan kurtuldu. O da verdiği sözünü tuttu ve geri döndü. Yolda Sevgili Peygamberimiz'i takip eden başkalarını gördü. Onlara Efendimiz'in gittiği yönü göstererek:

– Ben şu tarafların tamamını dolaştım. Şimdi oralardan geliyorum. O yönde yolculuk yapan kimse yok. Haydi, Muhammed ve arkadaşını diğer taraflarda arayalım, dedi.

Müşrikler, Süreka'ya teşekkür ederek yollarını değiştirdiler. Böylece Sevgili Peygamberimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) takip eden kimse kalmadı.

Medine'nin Mutluluğu

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem), Hazreti Ebubekir ile hicret ettiğini Medine'de duymayan kalmamıştı. Heyecanla onların gelişı bekleniyordu. Artık insanlar her gün Medine'nin dışına kadar geliyor, öğle sıcağı artana kadar onları bekliyorlardı. Mekke'den gelecek kadar süre geçmiş olmasına rağmen Allah Resûlü henüz gelmemiştı. Onların başına bir şey gelmiş olabileceğinden dolayı çok üzülyüyorlardı. Küçük büyük, yaşlı genç herkes yollara dökölüp Kâinatın Efendisi'nin yolunu gözlüyordu. Kadınlar evlerin damına, gençler uzun hurma ağaçlarına çıkıp onları bekliyordu.

Nihayet bir gün hurma ağacındaki gençlerden biri bağırmaya başladı:

– Geliyorlar! Geliyorlar! Onlar geldi. İşte oradalar!

Bu muştunun üzerine bütün Medine halkı yollara döküldü. Küçücük bebekler bile annelerinin kucağında Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed Mustafa'yı (sallallahu aleyhi ve sellem)

görmeye koşuyordu. Çocuklar koşuşturuyor, yaşlı genç herkes sevinçten ağlaşıyordu. Dillerde şiirlerle O'na doğru sel gibi akıyorlardı. Canlı cansız, insan hayvan ne varsa adeta mutluluktan uçuyordu. Yeryüzünde daha önce hiçbir insana bu kadar büyük, bu kadar güzel bir karşılama yapılmamıştı.

Bu sırada Kâinatın Sultanı Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) devesinin üzerinde Medine sokaklarında ilerliyordu. Allah Resûlü, kimin evinin önünden geçse o kişi hemen O'nu evine davet ediyordu. O da kimseyi kırmamak için devesinin yolunu kesmemelerini, deve nerede durursa orada misafir olacağını söylüyordu.

Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) devesinin nerede duracağı meraklı gözlerle takip ediliyordu. Bütün Medine halkı oradaydı. Herkes Efendimiz'i misafir etme şerefının kendisinin olmasını istiyordu. Peygamber Efendimiz'in devesi Kasva da sağa sola bakarak yavaş yavaş ilerliyordu. Sonunda adımlarını yavaşlattı, yavaşlattı ve durdu. Durduğu yer, Hazreti Eyyub el-Ensari'nin evinin önüydü. O gün bütün Medine sevinçliydi. Fakat Hazreti Eyyub herkesten daha mutluydu. Kâinatın Efendisi'ni evinde misafir etme şerefi ona olmuştu. Resûlullah, Medine'deki ilk yedi ayında burada kalacaktı.

Sevgili Peygamberimiz'in olduğu yere bereket akıyordu. Hazreti Eyyub, bir gün Efendimiz ve O'nun en yakın arkadaşı Hazreti Ebubekir'e yemek hazırlamıştı. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bu iki kişilik yemek için önce otuz kişi çağırılmasını istedi. Otuz kişi gelip yemeğini yiyip gitti. Sonra altmış kişi daha geldi, onlar da karnını doyurup gitti. Ardından Peygamberimiz yetmiş kişinin daha gelmesini istedi. Onlar da karınlarını doyurdular. Bu kadar insanın hepsi iki kişilik yemekle doyararak sofradan kalktı. İ lerinde imanlı olanların imanı arttı. İman etmemiş olanlar da bu apaçık mucize karşısında hemen orada iman ettiler.

Ağlayan Kütük

Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), Medine'ye geleli hayli zaman geçmişti. Müslümanların topluca ve rahat ibadet edebilecekleri bir yere ihtiyaçları vardı. Hem de Peygamberimiz'in Medine dışından gelen ve İslam'ı öğrenmek isteyen insanlarla daha rahat görüşmesi gerekiyordu.

Bir süre sonra Mescid-i Nebevi yapılmaya başlandı. Peygamberimiz de bu mescidin yapılışı sırasında bizzat çalıştı. O'na sahabiler defalarca:

– Siz oturun ya Resûlallah! Biz bu mescidi en güzel şekilde yaparız. Lütfen yorulmayın, dediklerinde Sevgili Peygamberimiz:

– Çalışmak ibadettir, beni bu sevaplı işten alıkoymayın, diyerek çalışmaya devam etti.

Ailesine ait odalar da bu mescidin içindeydi. Efendimiz, Hazreti Ebubekir'in kızı Âişe validemizle düğünleri yapıldıktan sonra Ebu Eyyub'un evinden buraya taşındı.

Mescidin inşaatı tamamlandıktan bir süre sonra da yeni minber yapıldı. Bu minber yapılmadan önce

Peygamber Efendimiz, kolunu bir hurma kütüğüne dayayarak hutbe okuyordu. Şimdi bu kütük yeni minberin altında bulunuyordu. Peygamber Efendimiz'in yeni minberde hutbe okuduğu gün, bu kütük deve böğürtüsü gibi ses çıkararak ağlamaya başladı. O sırada mescitte bulunan herkes bu ağlama sesini duymuştu. Bunun üzerine Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kurumuş kütüğe neden ağladığını sordu.

Kütük de Sevgili Peygamberimiz'den ayrıldığı için ağladığını söyledi. Peygamber Efendimiz onu teselli etti. Ona, Cennet'te hayatına devam edeceğini müjdeledi. Bunun üzerine kütük ağlamayı bıraktı. Efendimiz de sahabilerine dönerek:

– Eğer ben bu kütüğü sevip, teselli etmeseydim kıyamete kadar böyle ağlayacaktı, dedi.

Sonra da bu kütük Peygamber Efendimiz'in emriyle minberin altına gömüldü.

Artık günde beş vakit namaz Mescid-i Nebevi'de kılınıyordu. Ayrıca Peygamberimiz, mescidinde sahabilerine günlük dersler veriyordu. Yeni Müslüman olmuş kabilelere gönderilecek Kur'an ve hadis öğreticileri burada yetiştiriliyordu.

Kardeşlik

Medine’de artık mutlu günler başlamıştı. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), dinini yaşamak için oraya g   edenlerle, önceden beri burada bulunan Müslümanları kardeş ilan etti. Böylece Medine’ye dışarıdan gelenlere "Muhacir", onlara ev sahipliği yapıp kardeş olanlara da "Ensar" denildi.

“Allah birdir ve Hazreti Muhammed O’nun kulu ve elçisidir.” diyenler artık Mekke müşriklerinin işkencelerinden korkmuyorlardı. Bütün Müslümanlar bir araya toplanmış ve Sevgili Peygamberimiz’den dinlerini öğreniyorlardı. Böylece günden güne tek olan Allah’a ve O’nun peygamberine inananlar çoğalıyordu.

Sadece Medine’de değil, çevredeki beldelerde de Efendiler Efendisi’nin davetini kabul ederek İslam dinine girenlerin sayısı her gün artıyordu. Fakat bu durumdan Mekkeli müşrikler son derece rahatsızdılar. İslamiyet’in yayılmasına engel olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Oysa Kâinatın Efendisi Sevgili Peygamberimiz, onları hep hayra, en güzel yol olan Allah yoluna davet etti. Ama onlar kulak asmadılar. Ahlaksızlığı bırakmalarını istedi, yapmadılar. “Putlara tapmanın faydası yok.” dedi, dinlemediler. Kız çocuklarını diri diri toprağa gömmeyi yasakladı, uymadılar. Faizi, yalanı, içkiyi kötiledi; dinlemediler. Bütün bunları yapmadıkları gibi Sevgili Peygamberimiz’i yurdundan uzaklara gitmeye mecbur bıraktılar.

Sonunda kaba kuvvet, işkence, tehdit, dayak ve ölümle davasından vazgeçiremedikleri Müslümanları savaşla ortadan kaldırmaya karar verdiler. Hatta bu sebeple dini uğruna Mekke’den ayrılan Müslümanların mallarını yağma ettiler. Evler, bahçeler, tarlalar, dükkânlar hep yağma edildi. Bu yolla elde edilen mallar, bir kervanla Şam’a götürülüp satılacaktı. Kervan bin deveden meydana geliyordu. Elde edilen gelirle bir ordu hazırlanarak Medine’deki Müslümanlar yok edilecekti.

Bedir Zaferi

Mekkeli müşriklerin kervanı, Müslümanların mallarını Şam'da satmış, Mekke'ye geri dönüyordu. Başlarında Ebu Süfyan vardı. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), onların bu durumunu ve savaş için hazırlık yaptıklarını haber aldı. Ashabıyla toplantı yaparak bu durumu değerlendirdi. Sonuçta kervanın yolunu keserek zaten Müslümanların olan malların paralarının alınmasına karar verildi. Peygamber Efendimiz'in başkanlığında küçük bir ordu hazırlandı. Bu ordu Şam'dan dönen kervanı takibe başladı. Bedir denilen yerde kervanı karşılamayı uygun buldular. Ancak Müslümanların kervanı takip ettiğini haber alan Ebu Süfyan yolu değiştirdi. Bu arada Mekke'ye bir haberci gönderdi. Haberci Mekke'ye gelip, kervanın yolunun Müslümanlar tarafından kesildiğini söyledi. Bunun üzerine müşrikler yaklaşık bin kişilik bir ordu hazırlayarak Bedir'e doğru hareket etti. Bu sayı neredeyse Müslümanların üç katıydı. Üstelik

müşriklerin silah durumu İslam ordusundan çok üstündü.

Nihayet müşrik ordusu yolda kervanla karşılaştı. Ebu Süfyan, elçiyle haberini verdiği durumu bizzat da anlatarak geri dönülmesini istedi. Mallara bir zarar gelmediğini ve savaşa gerek kalmadığını söyledi. Ancak Ebu Cehil:

– Böyle büyük bir orduya sahipken Muhammed ile karşılaşp O'nu ve arkadaşlarını yenmeden asla geri dönmem. Şimdi doğru Bedir'e gidip O'nunla hesaplaşacağım, dedi.

Ebu Süfyan, ne söylediyse de onları savaştan caydıramadı. Sonuçta iki ordu, Bedir'deki su kuyularının yanında şiddetli bir savaş yaptı.

Müşrikler, Peygamberimiz'in savaştan yana olmayışını korkaklık olarak görmüşlerdi. Oysaki Rahmet Peygamberi hayatının her aşamasında insanlarla savaşmayı son çare olarak düşünecek; savaş olmaması için elinden gelen bütün gayreti gösterecekti. Ancak kendi gayreti netice vermeyince bu defa savaşın hakkını vermek durumunda kalacaktı.

Bedir'in sonunda Müslümanlardan on dört şehit vardı. Müşriklerden ise yetmiş kişi ölmüştü. Bir o kadar da esir vardı. Müşrikler için bu savaş tam bir bozgun olmuştu. Korktukları başlarına gelmişti. Bir avuç insan dedikleri ve önemsemedikleri, savaştan

korkuyor zannettikleri Müslümanlar onlara iyi bir ders vermişti.

Bu savaşın ardından Müslümanlar biraz daha rahatladı. İslam dininin yüce gerçeklerini daha uzak memleketlere gidip anlatma fırsatı buldular.

Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) dört bir tarafa gönderdiği elçiler, güzel dinimizi anlatmaya devam ettiler. Böylece dinimiz, daha fazla insana anlatılmış ve Müslümanların sayısı artmış oldu. Fakat bu durum müşrikleri endişelendirmeye devam etti. Ne yapıp edip İslam dininin yayılmasını engellemek istiyorlardı. Bir de içlerinde kor gibi yanan Bedir'de ölen akrabalarının intikam arzusu vardı. Oysaki aralarından çıkan En Güvenilir İnsan'ın bu güzel davetini kabul etmek, bunca kötülük düşüncesinden çok daha kolaydı. İnkârda sürekli ısrarcı olmak adeta onları doğru düşünemez hale getirmişti.

Uhud Günü

Hicretin üzerinden üç yıl geçmişti. Bedir yenilgisini bir türlü hazmedemeyen Kureyş müşrikleri yeni bir savaş için güzelce hazırlanmıştı. Sonra da intikam yeminleriyle Mekke'den Medine'ye doğru harekete geçmişlerdi.

Savaş, Medine yakınlarındaki Uhud Dağı'nın eteklerinde olacaktı. Çok büyük bir ordu hazırlamış olan müşrikler, Müslümanları tamamen yok etme planı içerisindeydiler. Ama hesaba katmadıkları bir şey vardı. Karşılarında Allah'ın sevgili kulu ve peygamberi Hazreti Muhammed Aleyhisselam (sallallahu aleyhi ve sellem) ile O'nun gökteki yıldızlara benzettiği sahabileri vardı. Allah'ın yardımını her zaman inananların yanındaydı. Üstün olmak için yürekten Allah'a inanmak her zaman ve her yerde yeterliydi.

Müşrik ordusu yaklaşık üç bin kişiydi ve askerlerin tamamı silahlıydı. İki yüz atlı, yedi yüz zırhlıya birlikte orduda üç bin deve vardı. Mekke'den

hareket eden bu küfür ordusunun haberi, Peygamber Efendimiz'e bir mektupla ulaştı.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de hemen savaş hazırlıklarına başladı. Çok kısa sürede hazırlıklar tamamlandı. Müslümanların ordusunda yedi yüz kişi bulunuyordu. Bunların silah durumu müşriklerden çok geriydi.

Peygamberimiz, İslam ordusunun arkadan sarılmaması için Uhud Dağı'nın yakınındaki bir tepenin üzerine okçularını yerleştirmişti. En önemlisi de onlara çok sıkı tenbihte bulunmuştu. Asla ama asla yerlerinden ayrılmayacaklardı.

Uhud günü, önce teke tek vuruşmalar yapıldı. Bu vuruşmaların hepsini Müslümanlar kazandı. Ardından iki ordu birbirine girdi. Kıyasıya bir savaş oluyordu. Hazreti Ali ve Efendimiz'in amcası Hazreti Hamza müşrik ordusunun bir tarafından girip diğer tarafından çıkmışlardı. Diğer sahabiler de çok cesurca tekbir getirerek savaşıyorlardı. Aradan çok zaman geçmeden müşrik ordusu dağıldı ve geri çekilmeye başladı. Artık kılıç sesleri azalmış, adeta kovalamaca başlamıştı.

Zor Anlar

Müşriklerin kaçtığını gören Uhud'daki okçular, "– Kazandık! Biz de arkadaşlarımıza katılıp düşmanı kovalayalım." düşüncesiyle bir anda yerlerinden ayrılıverdiler. Ancak bu karar, bir anda her şeyi değiştirdi. Onlar yerini bırakınca müşrik atlıları Müslüman ordusunu arkadan sardı. Böylece İslam ordusu düşmanın ortasında kaldı. Kaçan müşrikler de toparlanıp tekrar saldırıya geçti. Müslümanlar çok zor durumda kaldılar ve birçok şehit verdiler.

Efendimiz'in amcası Hazreti Hamza, Mus'ab bin Umeyr bu şehitlerden ikisi idi. Savaşın en kızıştığı zamanda müşrikler, Sevgili Peygamberimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) öldürmek için üzerine hücum ettiler. O'na canımız, ruhumuz feda olsun. Etrafında O'nu koruyan on beş kadar sahabe vardı. O'na bir zarar gelmemesi için adeta vücutlarını siper yapmışlardı. Fakat müşrikler bir kılıç darbesi ile Efendimiz'in mübarek başını ve yanağını yaraladılar. Atılan bir taşla da bir dişini kırdılar. Dudağını yaralayıp başını kanattılar.

Efendiler Efendisi'nin etrafındaki on beş kahraman sahabi, Peygamberimiz'i Uhud Dağı'nın yukarılarına çıkarmaya çalışıyorlardı. Oraya çıkınca müşriklerin bu kadar kalabalık saldırmaları mümkün olmayacaktı. O sırada müşriklerden bir keskin nişancı, Efendimiz'i hedef alarak okunu yayından bıraktı. Bunu gören Talha bin Ubeydullah, gelen oka elini tuttu. Bu ok onun elini deldi ve bu kahraman sahabi çolak kaldı.

Peygamber Efendimiz, Hazreti Talha için,
– Cennetlik birini görmek isteyen Talha bin Ubeydullah'a baksın, buyurdu.

Kahraman mücahitler, Efendiler Efendisi'ni böyle korurken müşrikler ortaya bir yalan attı. Her tarafta bağırarak Peygamberimiz'in öldüğü haberini yayıp savaş alanında bir algı oluşturmaya çalıştılar. Halbuki Allah Resûlü'ne çok benzeyen Mus'ab bin Umeyr'i şehit eden müşrik, onu Peygamber Efendimiz zannederek bu yalanı tüm gücüyle haykırıyordu. Bu yalan haber, maalesef Müslümanların bütün takatini bitirdi. Artık hepsi yavaş yavaş geri çekilmeye başladı.

Fakat bu çekilme sırasında sahabilerden biri, Sevgili Peygamberimiz'i gözlerinden tanıdı. Sonra da,
– Peygamberimiz ölmedi, hayatta. Hem de şurada, diyerek Peygamberimiz'in bulunduğu yeri gösterdi.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ona eliyle "Sus!" işareti yaptı. Yerinin müşrikler tarafından öğrenilmesini istemiyordu. Sevgili Peygamberimiz'in hayatta olduğunu duyan sahabiler tekrar toparlandı ve Uhud Dağı'na çekildi. Müşrikler de Müslümanların toparlanıp tekrar saldırmamasından çekindikleri için saldırıyı bu aşamada durdurdu.

Böylece Uhud Savaşı, galibi tam belli olmadan bitmiş oldu. Peygamber Efendimiz'in savaşın sonunda yürüyecek hâli bile kalmamıştı. Talha bin Ubeydullah:

– Buyur ya Resûlallah, ben kuvvetliyim, diyerek Sevgili Peygamberimiz'i sırtına alarak taşıdı.

Rahmet Peygamberi Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) dinlenirken:

– Allah'ım, kavmim beni bilmiyor. Onlar ne yaptığını bilmiyor. Onları affet, diye kendisine bunları yapanlara dua ediyordu.

Allah Resûlü, kendisini öldürmeye çalışanlara bile bu kadar şefkatli ve merhametliydi. Hatta müşriklere beddua edecek olan bir sahabiye izin vermemiş, içlerinden ileride Müslüman olacakların büyük hayırlar yapacaklarını söylemişti.

Uhud'un ertesi günü Peygamber Efendimiz, müşrik ordusunun takip edilmesini istedi. Müşrik ordusu geri dönüp Medine'yi yağmalama, yakıp yıkma planı yapmış olabilirdi. Savaşın galibi belli

olmadığından müşrikler, gerçekten Medine'ye baskın yapmayı düşünüyorlardı.

Bu sırada müşrikleri takibe çıkacak olan Müslümanlardan kimsenin yürüyecek hâli yoktu, ama yine de takibe çıktılar. Müslümanların bir gün önce ağır darbe aldığını düşünen müşrikler, takip edildiklerini görünce paniğe kapıldılar. Müslümanlarla savaşmayı, Medine'ye saldırmayı göze alamayıp korkarak Mekke'ye kaçtılar. Böylece Uhud'un galibi netice itibariyle Müslümanlar olmuş oldu.

Hendek ile Savunma

İslam'ın yayılışını bir türlü kabullenemeyen din düşmanları yeni bir savaş için hazırlık içindeydi. Müşrik topluluklar bir araya gelip Mekke'ye gitmiş ve yapılan görüşmelerin neticesinde büyük bir ordu hazırlanmasına karar verilmişti.

Bu defa gaye, Müslümanları tamamen ortadan kaldırmaktı. Gül kokulu şehir Medine'ye saldıracak ve inananların tamamını kılıçtan geçireceklerdi. Gözlerini kin ve haset bürümüş, kalpleri kara, düşünceleri kara, konuştukları kara, yazdıkları kara olmuş bu insanlar, tam on bin kişilik bir orduyla Medine'nin üzerine yürüdüler.

Peygamberler Peygamberi, Kâinatın Efendisi bu hazırlığı da haber aldı. Sahabileriyle görüşerek nasıl bir taktik izlemeleri gerektiğini karara bağladı. Gül şehir Medine, etrafına büyük bir hendek kazılarak savunulacaktı. Düşmanlar gelmeden hazırlık yapıldı ve şehrin etrafına derin ve geniş bir hendek kazıldı. Böylece bu savaşın adı Hendek Savaşı oldu.

Önlerinde bu hendeği gören düşman hayrete düştü. Böyle bir savunma daha önce hiç görmemişlerdi. Hendeğin karşı tarafına yerleşip şehri sardılar. Bu kuşatma bir ay kadar sürdü. Bu süre içerisinde karşılıklı ok atışları ve birkaç teke tek vuruşma haricinde ciddi bir savaş olmadı. Fakat müşrikler, güzel şehir Medine'yi ele geçirmeden gitmek istemiyorlardı.

Bu ısrarlı bekleyiş devam ederken bir akşam üzeri Cebrail Aleyhisselam gelerek düşman ordusunun bir rüzgârla perişan edileceğini müjdeledi. Buna çok sevinen Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), haberi hemen ashabına müjdeledi.

Çok geçmemişt ki düşmanın bulunduğu yerde büyük bir fırtına koptu. Atlar, develer birbirine karıştı. Göz gözü görmez oldu. Kum fırtınası koyu bir sis gibi müşriklerin üzerlerine çöktü. Çadırlar, birer mendil parçası gibi havalarda savruldu. Böylece müşrik ordusu Yüce Allah'ın yardım olarak gönderdiği rüzgârla dağılarak Mekke'ye geri dönmek zorunda kaldı.

Hendek Savaşı biter bitmez Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) sahabilerine müjdeli bir haber verdi:

– Artık müşrikler bizim üzerimize bir daha gelemeyecekler!

Bu habere bütün sahabiler çok sevindiler. Gerçekten de Hendek Savaşı'ndan sonra en büyük orduları dağılan müşrikler, bir daha Müslümanların üzerine gitmeye cesaret edemediler. Kendi güvenliklerini sağlamak ve derlenip toparlanmakla uğraştılar.

Barış Günleri

Başta Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) olmak üzere herkes Kâbe'yi çok özlemişti. Bugünlerden birinde Efendimiz, rüyasında umre yaptığını gördü ve bunu ashabıyla paylaştı. Ashabın sevincine diyecek yoktu. Hemen umre için hazırlıklar yapıldı ve Mekke'ye doğru yola çıkıldı. Hudeybiye denilen yere kadar ilerlediler. Bu sırada Mekke, onların geldiğini duymuştu. Müslümanların niyeti sadece umre yapmak olmasına rağmen onları şehre sokmak istemediler. Efendimiz elçiler gönderip niyetlerini tekrar etse de onlar kararlarını değiştirmediler. Hiç hesapta yokken işler yeniden çatışmaya doğru gidiyordu. Ancak yeni bir gerginliği kimse istemiyordu.

Hudeybiye'deki bekleyiş sürecinin ardından sonunda Mekkeliler, Peygamber Efendimiz ile bir anlaşma yapmaya karar verdiler. Oraya elçi göndererek niyetlerini bildirdiler. Bu uzlaşmaya **Hudeybiye Anlaşması** denildi. Anlaşmaya göre on yıl boyunca iki taraf birbiriyle savaşmayacaktı.

Umrelerini de o anda değil, bir sonraki yıl yapacaklardı.

Sahabe Mekke'ye o kadar yaklaşmışken Kâbe'yi göremeden geri dönme fikrine çok üzölmüştü. Umre sonrası kesmek için yanlarında getirdikleri kurbanlarını oracıkta kesip ihramdan çıktılar.

Çok geçmeden Medine yolunda Yüce Allah, Resûlü'ne **Fetih Sûresi**'ni gönderdi. Sevgili Peygamberimiz, ashabına Hudeybiye'nin büyük bir fetih olduğu müjdesini verdi. Gelen vahiy, hüznölü olan ashabın yüreğine su serpti.

Anlaşma Bozuluyor

Nitekim o günkü uzlaşmanın gerçek bir fetih olduğu, takip eden süreçte iyice görülmüştü. Anlaşma yıllarında Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) o dönemde dünya üzerinde bulunan bütün devletlere elçiler ve mektuplar gönderdi. Ahir zamanda gelmesi beklenen son peygamberin kendisi olduğunu duyurdu. Getirdiği dine ve yüce kitap Kur'an-ı Kerim'e iman edilmesini istedi. Efendiler Efendisi'nin çağrısına uyup Allah'a ve İslam dinine iman edenler oldu. Bu teklifi kabul etmeyenlerin tamamı ise çok zaman geçmeden yok olup gittiler.

Ne yazık ki müşrikler hiçbir sözlerinde durmadıkları gibi Hudeybiye'de verdikleri sözlerinde de durmadılar. Yapılan anlaşmayı bozdular. Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bunun üzerine büyük bir ordu hazırladı. Hazırlanan ordu ana vatana, Mekke'ye gidiyordu; yıllar önce ayrıldıkları, doğup büyüdükları şehre. Allah'ın evinin olduğu, Kâbe'nin bulunduğu kutsal şehre. Zorla bırakmak zorunda kaldıkları, gözlerinde tüten, sevilen şehre.

Kutsal Şehir Mekke

Efendiler Efendisi'nin kararlaştırdığı gün gelmişti. Ordu, gül şehir Medine'den hareket etti. Kısa bir süre sonra Mekke'ye geldi. Kâbe'nin görüldüğü bir tepede karargâh kuruldu.

Efendimiz, herkesin önüne bir ateş yakmasını istedi. Gece yakılan on bin ateşi Mekke müşrikleri korkuyla seyretti. O günkü şartlarda bir ateşin etrafında on kişi otururdu. Bu da yüz bin kişilik bir ordu demekti. Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), böyle bir tedbirle Mekke'ye kılıcsız girmeyi arzu ediyor, kutsal belde Kâbe'de kan akmasını istemiyordu. Zaten Mekke'nin dağılmış ordularıyla İslam ordusunun karşısında duracak halleri yoktu.

Endişe ettikleri tek şey vardı. Bunca zamandır yapmadıkları kötülük bırakmadıkları, hatta öldürmek istedikleri Muhammedü'l-Emin acaba onlara ne yapacaktı? Öyle ya, O'nu öz vatanından kovmuşlardı. Savaşlar yaparak O'nu ve arkadaşlarını öldürmek istemişlerdi. Biricik amcası Hazreti Hamza'yı şehit etmişlerdi. Şimdi güç, kuvvet, iktidar Efendiler

Efendisi'nin elindeydi. Onlara ne ceza verse hak ettiklerini düşünüyorlardı.

Allah Resûlü, onlara istediği her şeyi yapabiliirdi; ancak O, kendisini defalarca öldürmeye çalışan bu insanların hepsini affetti. Zaten O, bütün insanlığın kurtuluşu için gönderilmişti. O, sadece Allah'ı anlatmasına engel olduklarında, kendisini ve inananları öldürmek istediklerinde müşriklere mukabele etmişti. Bunun haricinde her zaman insanlara sevgi ve dostluk elini uzatmıştı.

O gün istese Mekke'de sağ bir tane müşrik kalmazdı.

Fethin ardından ömrünü Allah Resûlü'ne düşmanlıkla geçirmiş nice isim dahi hidayete erdi. Kimse onların da gelip Müslüman olabileceğini aklına bile getiremiyordu. Bu kişilerin tek isteği eski günleri telafı edebilmektir. Önlerine yeni birer sayfa açıp ömürlerini ibadetle geçirdiler.

Değişmeyen Taif

Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) niyeti artık Medine'ye dönmekti. Ancak Mekke çevresindeki müşrik kabilelerden pek de iyi haberler gelmiyordu. Hevazin ve Sakif kabileleri, Mekke'nin fethinin ardından kendileriyle ilgili endişeye kapılmışlardı. "Şimdi sıra bizde. Onlar gelmeden biz onların üzerine gidelim." diyerek çevrelerine insan toplamaya başlamışlardı.

Gelen haberlerin ardından İslam ordusu üzerlerine giderek bu birleşmiş müşrik ordusunu mağlup etti. Huneyn adını alan savaşın ardından bu kabilelerin ileri gelenlerinden bazıları kaçıp Taif'e sığındılar. Burada yeniden toparlanıp Müslümanlara saldırmak için hazırlık yapmayı düşünüyorlardı. Bu bilgilerin ardından Efendimiz, Taif'e Halid bin Velid başkanlığında öncü bir birlik gönderdi. Hazreti Halid onlarla konuşmaya çalışırken Taifliler açıktan meydan okudular. O zaman Allah Resulü de Taif'e doğru yöneldi.

Taif, Efendimiz için acı hatıralarla dolu bir şehirdi. Bu şehre yaklaşık on yıl önce tebliğ için gelmişti. Taifliler ise O'na çok kötü davranmışlardı. Demek ki aradan geçen yıllarda Taif'te hiçbir şey değişmemişti. Yıllardır onca insan İslam'ın güzelliği ile tanışırken Taif hâlâ inkârcı idi.

Taif'e yaklaşıldığında tekrar konuşma teklif edildi. Ama onlar diyalog isteğine ok, taş ve mancınıkla cevap verdiler.

Böylelikle onların kalelerini kuşatmaktan başka çare kalmadı. Ancak aradan yirmi günden fazla zaman geçmesine rağmen olumlu bir sonuç alınamadı. Allah Resulü, kuşatmayı kaldırdı ve İslam ordusu Taif'ten ayrıldı. Medine'ye doğru yola çıkıldı.

Onların değişmeyen kötülüklerine rağmen geri dönerken Allah Resulü hâlâ onlara dua ediyordu. Taif kalelerine doğru dönmüş ve ellerini açmıştı: "- Allah'ım! Onlara da hidayet nasip et ve onların geçim sıkıntılarını başlarından gider, onları da aramıza getir."

Hazreti Fatıma'nın Gözyaşları

Uzun bir ayrılıktan sonra Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), yeniden Medine'deydi. Önce mescidine gitti. Evine geçmeden önce de her zaman yaptığı gibi kızı Fatıma'nın yanına uğradı.

Fatıma validemiz, kapıyı açıp da bir anda babasını karşısında görünce çok heyecanlandı. Hasretle Resulullah'ın boynuna sarıldı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Allah Resulü sordu:

"- Ey Fatıma! Niçin ağlıyorsun?"

"- Dayanamadım ya Resulullah! Çünkü görüyorum ki çok çile çekmişsin. Saçın başın karışmış ve toz toprak içinde kalmış! Yüzünün rengi solmuş. Dayanamadım ya Resulullah!"

Âlemlerin Efendisi, kızının başını sıvazlayarak onu teselli etti:

"- Ağlama kızım, ağlama! Allah, senin babanı öyle bir dava ile gönderdi ki... Gün gelecek bu dava, gece ve gündüzün sardığı gibi yeryüzünü saracak."

Akın Akın Medine'ye

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem), Mekke'nin alınmasından sonra etraftaki ülkelere elçiler göndermeye devam etti. Böylece İslam'a girenlerin sayısı günden güne hızla artıyordu.

Fetihten bir süre sonra Peygamberimiz Medine'ye döndü. Bundan sonra Medine'ye ziyaretçi akını başladı. İnsanlar gruplar halinde Peygamber Efendimiz'i ziyaret ediyor ve İslam dinine giriyordu.

Ancak bu güzel gelişmelerden hoşlanmayan topluluklar hâlâ vardı. Bunlardan biri de o zamanın en güçlü devletleri arasında yer alan Bizans'tı. Bizans Kralı Hirakl, Arap yarımadasını istila ederek İslamiyet'in yayılmasına son vermek istiyordu. Hristiyan Arapların ve diğer birtakım kabilelerin de desteğini alıp büyük bir ordu toplamış ve Medine üzerine yürümeye hazırlanmıştı.

Peygamber Efendimiz bu durumu haber alınca ashabıyla birlikte Tebuk'e kadar geldi, ancak ortalıkta Bizans ordusundan eser yoktu. Kral Hirakl, makamını kaybetmemek için geri adım atmıştı. Bu haber her

tarafıta duyuldu ve böylece Bizans'ın gücü iyice kırılmış oldu.

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Tebk'ten dönüşüyle birlikte insanların gruplar halinde Medine'ye gelişi yeniden hızlandı. Medine, hemen hemen her gün yeni bir heyeti misafir ediyordu. İnsanlar artık gönüllerini İslam'a açmıştı. Gelenler, oğunluk itibariyle Müslüman olup kendi kabilelerine geri döndüler. İslam ile şerefleney bu insanlar, bir an önce yakınlarını da İslam'la tanıştırmak için hemen evlerine koşuyorlardı.

Hicretin sekizinci yılında Taif kuşatması sırasında direnen Taifliler de hicretin dokuzuncu yılında Tebk Seferi'nden sonra heyet göndererek Müslüman oldular.

Allah Resulü, bir yandan da İslam'ı anlatmaları için ashabından bazı kişileri muhtelif yerlere gönderdi. Bu kişiler, gittikleri yerlerde insanları İslam'a davet ettiler. Onlara dini ğrettirler, hâl ve hareketleriyle çevrelerine örnek oldular.

Ruhunun Ufkuna Yürürken

Gönüllerimizin Sultanı Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Medine'ye hicret edeli on yıl olmuştu. Bu on yıl içinde Allah, İslam dinini yüceltmışti. Dinin dışında ne varsa hepsi hor ve hakir düşmüştü.

O sene Peygamber Efendimiz, hac ibadetini yapacağını söyledi. Kendisiyle birlikte hacca gitmek isteyenlerin Medine'ye gelmelerini istedi. Böylece Medine'de yüz binden fazla insan toplandı.

Efendiler Efendisi, bu büyük kalabalıkla Mekke'ye hacca gitti. Hacda kendisini dinleyen kalabalığa “Veda Hutbesi” diye bilinen meşhur hutbesini okudu. Bu hutbede İslam dininin güzelliklerini özetledi. Peygamberlik görevini eksiksiz ve kusursuz yaptığı konusunda inananları şahit gösterdi. Bu hac, Efendiler Efendisi'nin yaptığı ilk ve son hacdı.

Sevgili Peygamberimiz haccını yaptıktan sonra Medine'ye geri döndü. Bu arada güzel dinimizin daha fazla insana ulaşması için gayret etti. Etrafta büyük

küçük ne kadar şehir ve ülke varsa hepsine elçiler göndermeye devam etti.

Çok zaman geçmemişti ki Allah Resulü hastalandı. Hastalığının şiddeti çok fazlaydı. Ateşi o kadar yüksekti ki görenler hayretlerini gizleyemiyorlardı. Bu şekilde şiddetli hastalıkla günler geçiyordu.

Sevgili Peygamberimiz, namazları Hazreti Ebu Bekir'in kıldırmasını istedi. Kendisi Aişe annemizin yanındaydı. Mübarek başı da yine onun kucağındaydı. Günlerden pazartesiydi. Peygamberimiz'in dostu vahiy meleği Cebrail geldi.

– Ya Resulallah! Yüce Allah'ın selamı var. Senin hatırını soruyor, dedi.

Bunun üzerine Peygamberimiz, Yüce Allah'a kavuşmak istediğini söyledi. Sonra Cebrail:

– Ey Allah'ın Resulü! Ölüm meleği Azrail de benimle beraber geldi. İçeri girmek için izin istiyor, dedi.

Peygamber Efendimiz onun gelişine müsaade edince Azrail:

– Ya Resulallah! Yüce Allah, Senin emrine tamamen uymamı istedi. İstersen ruhunu şimdi alacağım. İstemezsen bırakacağım, dedi.

Peygamberimiz bunun üzerine yıllarca kendisine vahiy getiren Cebrail'e baktı. Cebrail:

– Ya Resulallah! Melekler âlemi sizi beklemektedir, dedi.

Kâinatın Efendisi Azrail’e bakarak:

– Ya Azrail, gel vazifeni yerine getir, dedi.

Ruhumuz, canımız, sahip olduğumuz her şeyimiz O’na feda olsun. Peygamberlerin Sultanı, yanındaki su kabına elini daldırdı. Islanan parmaklarını yüzüne sürdü. “Lâ ilâhe illallah!” diyerek evin tavanına bakarken ruhunu Allah’a teslim etti.

Allah’ım, bizi Sevgili Peygamberimiz’in yolundan ayırma. Bizlere O’nun getirdiği dini yaşamayı nasip et. Bizlere Cennet’te O’nunla beraber olma şerefini lutfet. O’na benzemeyi, O’nun gibi yaşamayı, O’nu örnek almayı bizlere nasip eyle. Âmin, âmin, âmin.

“Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli seyyidinâ Muhammed.”

Sözlük

Ahir zaman: Dünyanın son zamanları, kıyametin yaklaştığı zamanlar.

Alim: Çok bilgili, bilim adamı.

Ashab: Sevgili Peygamberimiz'i görmüş ve O'nun sohbetinde bulunmuş Müslümanlar, sahabe.

ata: Büyükler, geçmişte yaşamış ve günümüze söz ve davranışlarıyla örnek olmuş kişiler.

Azrail: İnsanların canını almakla görevli melek.

bereket: Bolluk, gürlük.

boykot: Bir toplumla veya kişiyle her türlü ilişkiyi kesme.

bozgun: Dağılmış, perişan olmuş.

Burak: Peygamber Efendimiz'in Miraç'a çıktığı gün O'nu Mekke'den Kudüs'e getiren ve katıra benzeyen binek.

cahil: Bilgisi olmayan, bir şey bilmeyen.

Cebrail: Allah'tan aldığı emir ve ayetleri peygamberlere getirmekle görevli melek.

cesaret: Yiğitlik, atılganlık.

dehşet: Yaşanan bir olay ya da duyulan bir haber karşısında büyük korkuya kapılmak.

dil uzatmak: Laf söylemek, saygısızca eleştirmek.

dürüst: Söz ve davranışlarında doğruluktan ayrılmayan kişi.

elçi: Bir devleti ya da kişiyi temsil eden kimse.

emanet: Başkasına ait bir malı veya sırrı koruma, saklama.

endişe: Korku, üzüntü.

Ensar: Medine’de yaşayan ve hicretle Mekke’den gelenlere sahip çıkan Müslümanlar.

esir: Savaşta düşman eline düşen kimse, tutsak.

evlat: Çocuk, oğul.

eziyet: Aşırı güçlük ve sıkıntı.

fetih: Açma, açış, açılma, bir şehri ya da ülkeyi ele geçirme.

gaye: Amaç, hedef.

gelenek: Toplumda nesilden nesile geçen söz ve davranışlar.

hakaret: Aşağılayıcı söz söyleme ve davranışta bulunma.

hakem: Tarafların aralarındaki anlaşmazlığı çözmek için yetkili olarak seçtikleri ve üzerinde anlaştıkları kişi.

hakir: Değeri olmayan, küçük görülen, horlanan.

halife: Peygamberimiz'in vefatından sonra Müslümanların imamlığını yapmakla görevli kimse.

hararet: Sıcaklık, heyecanlılık.

hayret: Görenlere veya duyanlara şaşkınlık veren durum ya da söz.

hendek: Geçmeye engel olacak biçimde uzunlamasına kazılmış derin çukur.

heybetli: Karşısındakine korku ve saygı uyandıran kişi.

heyet: Topluluk, kurul.

hicret: İslam dinini daha iyi yaşayabilmek ve anlatabilmek için yapılan kutsal göç, bir yerden başka bir yere göç etme.

hile: Sahtekârlık, haksız kazanç elde etmek için başvuru yöntem.

hüzün: Gönül üzünlüğü, gam, keder, sıkıntı.

hutbe: İmamların minberde okuduğu dua ve insanlara yaptığı öğüt.

ibadet: Bir dinin emirlerini yerine getirme.

ihsan: İyilik, yardım.

iktidar: Güç, kudret, hükûmet.

insaf: Acıma duygusu, merhamet.

intikam: Öç alma.

İslam: Müslümanlık dininin adı.

işkence: Söz ya da davranışla karşısındakine eziyet etme.

Kâbe: Yeryüzünde Allah için yapılan ilk bina.
Müslümanların kutsal mâbedi.

kabile: Aynı soydan türemiş ve bir reisin başkanlığında bir arada yaşayan insan topluluğu.

kafîle: Bir yere, bir işe birlikte giden ekip.

kâinat: Evren, uzaydaki bütün âlemler.

karşılama: Bir makam sahibini, onun büyüklüğüne yakışır şekilde tören yaparak kabul etme.

kavim: Aralarında gelenek, dil, kültür birliği olan aynı ırktan insanlar topluluğu.

kerem: İyilik, yardım.

kervan: Bir yerden bir yere yük ve yolcu taşıyan, daha çok develerden oluşan hayvan kafilesi.

kuşanmak: İtinâlı bir şekilde giyinmek.

lanet: Allah'ın sevgi ve ilgisinden mahrum kalma.

mekân: Yer, ev, yurt.

merhamet: Şefkat gösterme, acıma.

Mescid-i Nebevi: Hicretten sonra Medine'de inşa edilen mescidin adı.

mescit: Müslümanların ibadet yerlerinden biri.

minber: Camilerde hutbe okunan yer.

Miraç: Peygamber Efendimiz'in gece, Yüce Allah'ın katına yükselmesi mucizesi.

mucize: Peygamberlik işareti olan harikulade olaylar.

Muhacir: Mekke'den göç etmek zorunda kalan Müslümanlara verilen genel ad.

muhtelif: Çeşit çeşit, çeşitli.

mukabele: Karşılık verme.

mücahit: Din düşmanlarıyla savaşan.

müşrik: Allah'a inanan ama aynı zamanda puta tapan sapık insan.

nesil: Soy.

peygamber: İnsanlara Allah'ın emirlerini bildiren, onları Allah yoluna ve dine çağıran elçi.

put: Kendisine bir ilahmış gibi ibadet edilen cisim.

pıhtı: Koyulaşarak yarı katı hale gelmiş sıvı.

rağbet: İstek, arzu.

rahip: Hristiyan din adamı.

reis: Başkan, bir grubun ileri geleni.

rekat: Namazdaki bölümlerden her biri.

sahabe: Sahabiler.

sahabi: Peygamber Efendimiz'in arkadaşlarına verilen ad, ashab.

seher: Sabahın güneş doğmadan önceki zamanı.

serseri: Boş gezen ve etrafını söz ve davranışlarıyla rahatsız eden kişi.

servet: Mal, mülk, para.

suikast: Bir kişiyi öldürmeye çalışma.

sure: Kur'an'daki yüz on dört bölümden her biri.

şehit: Allah yolunda ölen, öldürülen kişi.

şeref: Büyüklük, yükseklik.

taktik: Askerî kuvvetleri en uygun şekilde kullanma.

tavaf: Kâbe'nin etrafında belli bir düzene göre dönme.

tavsiye: Öğütleme, yol gösterme.

tedirgin: Huzursuz, endişeli.

tekbir: Allah'ın büyüklüğünü, yüceliğini anmak için söylenen dua.

tellal: Bir haberi ya da olayı duyurmak için davul vb. bir alet eşliğinde bağırان kişi.

tereddüt: Kararsızlık, duraksama.

teselli: Acı bir olayı unutturmaya çalışma, acısını paylaşma.

tüccar: Ticaretle uğraşan, mal alıp satan kişi.

ufuk: Düz arazide veya açık denizde gökle yerin birleşir gibi görüldüğü yer, anlayış, kavrayış, görüş, düşünce gücü.

ümmet: Bir peygambere inananların tamamı.

ürpermek: Korku, tiksınme ya da üşüme gibi sebeplerle tüylerin dikilip derinin nokta nokta kabarmasıyla görülen ani titreme.

vahiy: Yüce Allah'ın melekler vasıtasıyla peygamberlerine gönderdiği emirler, ayetler, haberler.

valide: Anne.

yağma: Zorla birinin malını alma.

yemin: Ant içme, söz verme.

zafer: Savaşta kazanılan başarı, bir yarışma veya uğraşta çaba harcayarak elde edilen başarı.

zalim: Haksızlık yapan kişi.

zemzem: Kâbe yakınlarında bulunan kutsal bir su ve bu suyun kuyusu.